

ਕੇਸ ਰਾਧਾ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ (ਰਜਿ.), ਲੁਧਿਆਣਾ-8

ਸ਼੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਫੰਡ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਪਾਓ

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ ਹਰ ਸਿੱਖ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਟਰੇਚਰ ਪ੍ਰਚਾਰਣ ਦਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਹਰ ਮਹੀਨੇ 50000 ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਪਹਿਲੂ ਤੇ ਲਿਟਰੇਚਰ ਛਾਪ ਕੇ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਇਸ ਮਹਾਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਪਾਉਣ ਲਈ ਹਰ ਪਾਠਕ ਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਪ ਇਹ ਲਿਟਰੇਚਰ 75 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸੈਂਕੜਾ ਭੇਜ ਕੇ ਵੀ ਮੰਗਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸੰਗਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਸਕਦੇ ਹੋ।

ਗੁਰਬਾਣੀ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਸੰਬੰਧੀ ਖੋਜ ਭਰਪੂਰ ਲੇਖਾਂ ਰਾਹੀਂ ਨਿਰੋਲ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਾਰਣ ਵਾਲਾ ਮੈਗਜ਼ੀਨ (ਪੰਜਾਬੀ, ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖਰਾ-ਵੱਖਰਾ ਛਪਣ ਵਾਲਾ)

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦਾ ਮਾਸਿਕ ਪੱਤਰ

ਸਿੱਖ ਫੁਲਵਾਰੀ
(SIKH PHULWARI)

ਸਾਲਾਨਾ ਚੰਦਾ
ਦੇਸ਼ : 40 ਰੁਪਏ
ਵਿਦੇਸ਼ : 350 ਰੁ:

ਲਾਈਡ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ
ਦੇਸ਼ : 400 ਰੁਪਏ
ਵਿਦੇਸ਼ : 3500 ਰੁ:

ਹਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰਣ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਘਰ ਬੈਠੇ ਦੋ-ਸਾਲਾ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਪੱਤਰ ਵਿਹਾਰ ਕੋਰਸ

ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਕੇ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਸਹੀ ਤੇ ਪੂਰੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹਾਸਲ ਕਰੋ। ਪ੍ਰਾਸਪੈਕਟਸ (ਡਾਰਮ, ਸਿਲੇਬਸ ਆਦਿ) ਤਿੰਨ ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਡਾਕ-ਟਿਕਟਾਂ ਭੇਜ ਕੇ ਕਾਲਜ ਦੇ ਪਤੇ ਤੇ ਮੰਗਵਾਉ।

ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਮਾਇਆ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਾਲਜ ਦਾ ਪਤਾ:

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ (ਰਜਿ:)

1051, ਰੂਚਾ ਨੰ: 14, ਫੀਲਡ ਰੀਜ, ਲੁਧਿਆਣਾ।

ਸਬ ਆਫਿਸ : A-143, ਫਤਹਿ ਨਗਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ - 18

ਕੇਸ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੋਹਰ

26 ਦਸੰਬਰ 1963 ਨੂੰ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਬਰਫ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ। ਸਖਤ ਸਰਦੀ ਤੇ ਬਰਫਾਂ ਨੂੰ ਚੀਰਦੇ ਹੋਏ ਕਈ ਮੁਸਲਮਾਨ ਗੱਸੇ ਤੇ ਰੋਹ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਦੇ ਬਜ਼ਾਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗਾਂ ਲਾ ਰਹੇ ਸਨ।

ਗੱਲ ਕੀ ਸੀ ? ਹਜ਼ਰਤ ਮੁਹੰਮਦ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਇਕ ਦਿਨ (ਮੁਏ ਮੁਬਾਰਕ) ਜੋ ਕਈ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀਨਗਰ ਦੀ ਇਕ ਮਸਜਦ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲਿਆ ਪਿਆ ਸੀ, ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੁਰਾ ਲਿਆ।

ਉਸ ਕੇਸ (ਵਾਲ) ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਕ ਲਖ ਰੁਪਿਆ ਤੇ ਬਹੁ ਪਤਾ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ 500/- ਰੁ: ਕਸ਼ਮੀਰ ਸਰਕਾਰ ਵਲੋਂ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਇਤਨੀ ਤਰਬੱਲੀ ਮਚੀ ਕਿ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਮੰਤਰੀ ਪੰ: ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਨਹਿਰੂ ਨੂੰ ਉਚੇਚੇ ਤੌਰ ਤੇ ਇਸ ਦੁਖ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇਣ ਦਾ ਐਲਾਨ ਰੋਡੀਓ ਤੋਂ ਉਚੇਚਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ।

ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਾਵੇਂ ਆਪ ਕੇਸਧਾਰੀ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਆਪਣੇ ਕੇਸਧਾਰੀ ਪੈਗੰਬਰ ਦੇ ਇਕ ਕੇਸ ਪ੍ਰਤੀ ਜੋ ਅਥਾਹ ਸ਼ਰਧਾ ਤੇ ਜੋਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਖਾਇਆ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੈਗੰਬਰ ਭਗਤੀ ਦਾ ਇਕ ਸਾਨਦਾਰ ਨਮੂਨਾ ਸੀ।

ਅਨੇਕਾਂ ਯਤਨ ਕਰਨ ਤੇ ਅਖਰ 3-4 ਦਿਨਾਂ ਮਗਰੋਂ ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੇਸ ਲੱਭ ਪੈਣ ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਸਲਮਾਨਾਂ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿਚ ਈਦ ਅੱਜ ਹੈ।

ਦੂਜਾ ਨਮੂਨਾ

ਭੰਗਾਣੀ ਦੇ ਯੁੱਧ ਦੀ ਵਾਰਤਾ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਢੌਰੇ ਦੇ ਪੀਰ ਬੁੱਧੂ ਸਾਹ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਯੁੱਧ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਦੋ ਜਵਾਨ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਕਈ ਸੌ ਮੁਰੀਦ (ਚੇਲੇ) ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵਲੋਂ ਦੁਸ਼ਮਨ (ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਮੁਸਲਮਾਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ) ਨਾਲ ਲੜਦਿਆਂ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤੇ ਸਨ।

ਯੁੱਧ ਦੇ ਜਿੱਤਣ ਮਗਰੋਂ ਪੀਰ ਜੀ, ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੋਂ ਵਿਦਾ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨ ਕੁਰਬਾਨੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ-ਹੋਏ ਕੁਝ ਮੰਗ ਮੰਗਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਮਹਾਰਾਜ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦਸਿੰਘ ਜੀ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਕੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘਾ ਕਰ ਕੇ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਉਣ ਲਗੇ ਸਨ। ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਕੰਘੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਹੋਏ ਪਵਿੱਤਰ ਕੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੇ ਸਮੇਤ ਲੈਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਪਰਵਾਨ ਕਰ ਕੇ ਪੀਰ ਜੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਰਹਿੰਦੀ ਉਮਰ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕੋਸ਼ਾਂ ਵਾਲੇ ਕੰਘੇ ਨੂੰ ਸੁਨਹਿਰੀ ਡੱਬੀ ਵਿਚ ਸੰਭਾਲ ਰਖਿਆ ਤੇ ਰੋਜ਼ ਸਵੇਰੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰ ਕੇ, ਭਜਨ ਪਾਠ ਸਮੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਸ਼ਾਂ ਤੇ ਕੰਘੇ ਵਿਚੋਂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ।

(ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਕੋਸ਼ ਤੇ ਕੰਘਾ ਮਹਾਰਾਜ ਨਾਭਾ ਦੇ ਤੱਸੇ ਖਾਨੇ ਵਿਚ ਸਾਂਭੇ ਪਏ ਸੁਟੀਂਦੇ ਹਨ।)

ਪੀਰ ਜੀ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਪੁੱਤਰ ਤੇ ਮੁਰੀਦ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਵਾ ਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਦਰੋ-ਕੀਮਤ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਇਕ ਪਾਸੇ ਹੈ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਪਰੋਕਤ ਵਾਪਰੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦੀ ਘਟਨਾ ਪੜ੍ਹ ਸੁਣ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਸ਼ੋਚਣਾ ਬਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੋਸ਼ ਧਾਰੀਆਂ ਦੀ ਕੌਮ, ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅੱਜ ਕਿਥੇ ਖੜੇ ਹਾਂ?

ਪੈਗੰਬਰ-ਭਗਤੀ ਦਾ ਇਹ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਮੂਨਾ, ਪੁੱਤਰਾਂ, ਪਰਵਾਰਾਂ ਤੇ

ਬੇਅੰਤ ਸੇਵਕਾਂ ਦੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੇ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੂ ਦੇ ਪਾਵਨ ਕੁਝ ਕੋਸ਼ਾਂ ਤੇ ਕੰਘੇ ਨੂੰ ਨਿਆਮਤ ਅਤੇ ਕੀਮਤੀ ਸਮਝਣਾ ਇਕ ਪਾਸੇ, ਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਅਸੀਂ ਐਸੇ ਅਕਿੱਤਾਬ ਬਣਦੇ ਜਾਂ ਰਹੇ ਹਾਂ ਕਿ ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਰਬੰਸ, ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸ਼ਹੀਦ ਕਰਵਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਬਣਾਇਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗੀ ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਦਿੱਤੀ, ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਰਗੇ ਮਹਾਨ ਗੁਣ ਭਰੇ ਸਨ, ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਬਖਸ਼ਿਸ਼, ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਆਪ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕੇ।

ਅਸੀਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਕੀ ਦਰਸਾਉਣੀ ਸੀ ਜਦ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਆਪਣੇ ਭੁੱਲੜ ਵੀਰ, ਸਿੱਖ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਖੁਲਮ-ਖੁਲਾ ਕੋਸ਼ਾਂ-ਦਾੜੀਆਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਸ਼ਕਲ ਸੂਰਤ ਵਿਗਾੜ ਰਹੇ ਹਨ।

ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ

26 ਜੇਠ ਸੰਮਤ 1756 ਨੂੰ ਜੋ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਾਬਲ ਦੀ ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦੀ ਨਕਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ :-

ੴ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਸਰਬਤ ਸੰਗਤ ਕਾਬਲ ਗੁਰੂ ਰਖੇਗਾ, ਤੁਸਾਂ ਉਤੇ ਸਾਡੀ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਤੁਸਾਂ ਖੰਡੇ ਦਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੰਜਾਂ ਤੋਂ ਲੈਣਾ। ਕੋਸ਼ ਰਖਣੇ, ਇਹ ਸਾਡੀ ਮੋਹਰ ਹੈ। ਕਛ ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਦਾ ਵਿਸਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ, ਸਰਬ ਲੋਹ ਦਾ ਕੜਾ ਹੱਥ ਰਖਣਾ, ਦੋਨੋਂ ਵਕਤ ਕੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ, ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਅਭਾਖਿਆ ਦਾ ਕੁਠਾ ਖਾਵੇ ਨਾਹੀ, ਤਮਾਕੂ ਨਾ ਵਰਤਨਾ, ਭਾਦਨੀ ਤਬਾ ਕੰਨਿਆ ਮਾਰਨ ਵਾਲੇ ਸੇ ਮਿਲਾਪ ਨ ਰੱਖੇ.....ਗੁਰਬਾਣੀ ਪੜ੍ਹਨੀ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਪਨਾ, ਗੁਰੂ ਕੀ ਗੰਹਿਤ ਰਖਣੀ।

ਇਸ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਵਿਚ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਗ-ਭਗ ਸਪਸ਼ਟ ਹਨ। ਇਸ ਲੇਖ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਜੋ ਕੋਸ਼ਾਂ ਸੰਬੰਧੀ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਸ ਵਿਚ ਇਹੋ ਹੈ ਕਿ :-

(1) ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੋਹਰ ਸਮਝਣਾ, ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਜਿਉਂਦੇ ਤਿਉਂ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਦੀ ਮੋਹਰ ਦੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨੂੰ ਮੁਖ ਰਖਦਿਆਂ ਨੰਗੇ ਸਿਰ ਗਲੀਆਂ ਬਜ਼ਾਰਾਂ 'ਚ ਫਿਰਨਾ ਜੰਗਲ ਪਾਣੀ ਨੰਗੇ ਸਿਰ ਜਾਣਾ ਬੜੀ ਵੱਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ।

(2) ਦੋਵੇਂ ਵਕਤ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਵੇਰੇ-ਸ਼ਾਮ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘੇ ਨਾਲ ਸਾਫ ਰਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕੰਘਾ ਮਤਵਾਤਰ ਰੱਖੀਏ।

ਕੰਘੇ ਨੂੰ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਰਖਣ ਦੀ ਪਕਿਆਈ ਲਈ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਕਕਾਰਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਕਈ ਸੁਸਤ ਤੇ ਅਣਜਾਣ ਬੰਦੇ ਕੰਘਾ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਨਾ ਰਖਣ ਕਾਰਨ ਜਦ ਕਦੀ ਬਾਹਰ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਥੇ ਦੂਜੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੰਘੀਆਂ ਦੀ ਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਕੰਘੀਆਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਗੰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਦੂਆਂ ਜਾਂ ਸਿਕਰੀ (ਕਰ) ਵਾਲੇ ਸਿਰਾਂ ਵਿਚ ਫਿਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਣ। ਐਸੇ ਵੀਰਾਂ ਭੈਣਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੰਘਾ ਨਵੇਕਲਾ ਆਪਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਰਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(3) ਭਾਦਨੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ-ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਮੁਨਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਕੇਸ ਦਾਰੁੜੀ ਮੁੰਨਣ ਜਾਂ ਕਤਰਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਮਿਲਾਪ ਨਾ ਰਖਣ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਜੀ ਐਸੇ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਸਿੱਖ ਵੀ ਅਖਵਾਵੇ ਅਤੇ ਗਹਿਤ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਸੂਲ ਵੀ ਨਾ ਅਪਨਾਏ। ਅਰਥਾਤ ਕੇਸ ਦਾਰੁੜੀ ਸਾਬਤ ਨਾ ਰਖੇ।

(4) ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਸਿਰ ਢਕ ਕੇ ਰਖਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਓ। ਨੱਕ ਪੂੰਜਣ ਵਰਗੇ ਛੋਟੇ ਹੁਮਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਦੇਣ ਨਾਲ ਸਿਰ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਕੇਸ ਖਿਲਰ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਵੀਂ ਤਕ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਸਿਰ ਢਕਣ ਵਾਲੇ ਹੁਮਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਦਸਤਾਰ ਸਜਾਉਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਓ।

ਹਜ਼ੂਰੀ ਕਵੀ

ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੇ ਦਰਬਾਰੀ ਕਵੀ ਅਤੇ ਅੰਨਿਨ ਸਿੱਖ ਭਾ: ਨੰਦ ਲਾਲ

4

ਸਿੰਘ ਜੀ ਜਿਥੇ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਇਕ ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਵਾਲ ਤੋਂ ਦੋਵੇਂ ਦੁਨੀਆਂ (ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ) ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

ਹਰ ਦੋ ਆਲਮ ਕੀਮਤੇ, ਯਕ ਤਾਰ ਮੂਏ ਯਾਰ ਮਾਂ।

ਉਥੇ 'ਤਨਖਾਹ ਨਾਮੇ' ਵਿਚ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਿੱਖਾਂ ਪ੍ਰਤੀ ਫੁਰਮਾਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

ਕੰਘਾ ਦੋਨੋ ਵਕਤ ਕਰ, ਪਾਗ ਚੁਨੇ ਕਰ ਬਾਂਧਈ।

ਇਸ ਦਾ ਭਾਵ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਵੇਲੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਕੰਘਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਹੋ ਸਕੇਗਾ ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ ਕੰਘਾ ਰਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਪੱਗ ਚੁਨ ਕੇ ਬੰਨ੍ਹਣ ਦਾ ਵੀ ਮਤਲਬ ਸਾਫ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੇ ਲੜ ਲੜ ਕਰ ਕੇ ਪੱਗ ਉਤਾਰਨੀ ਹੈ ਤੇ ਹਰ ਵਾਰ ਲੜ ਲੜ ਕਰਕੇ ਦਤਸਾਰ ਸਜਾਉਣੀ ਹੈ। ਦਸਤਾਰ (ਪੱਗ) ਨੂੰ ਮਾਵਾ ਲਾਕੇ ਇਕ ਦਿਨ ਬੰਨ੍ਹ ਲੈਣੀ ਤੇ ਫਿਰ ਟੋਪ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਤਾਰਨੀ ਤੇ ਕਈ-ਕਈ ਦਿਨ ਉਸੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਸਾਰਨਾ ਸਿੱਖੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸੁਸਤੀ ਤੇ ਢਿਲੜ ਪੁਣੇ ਦੀ ਵੱਡੀ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੈ।

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਦੇ 52 ਕਵੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਵੀ ਸੈਨਾਪਤਿ (ਸੈਨਾ ਸਿੰਘ) ਐਸੇ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਲਸਾ ਸਾਜਨ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਜਿਥੇ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੰਨੀ ਸੁਣਕੇ ਪੁਸਤਕ 'ਗੁਰਸੋਭਾ' ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪੰਗਤੀਆਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖਦੇ ਹਨ :-

ਹੁਕਾ ਨ ਪੀਵੈ, ਸੀਸ ਦਾੜੀ ਨ ਮੁੰਡਾਵੈ'

ਜੋ ਤੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ

ਭੁਲੇਖਾ ਨ ਰਵੈ

ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਨ ਰਵੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾੜੀ ਸਾਬਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੇਵਲ ਦਸਵੇਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹੀ ਦਿਤਾ ਸੀ।

5

ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਵਲੀ ਵਿਚ ਭਾ: ਸਾਹਿਬ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸ਼ਹੀਦ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਦ ਭਾਈ ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਅਗਿਆ ਮੰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੌਰਿਆਂ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਤੁਰਨ ਲਗੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਤੋਂ ਭਾ: ਮਰਦਾਨਾ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਗਿਆ, ਤਾਂ ਸਾਹਿਬਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ :-

- (1) ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕਟਾਉਣੇ ।
- (2) ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਉਠ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ।
- (3) ਆਏ ਗਏ ਭਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ।

ਇਥੇ ਹੀ ਬੱਸ ਨਹੀਂ, ਧਰਮੀ ਹਕੀਕਤ ਗਏ (ਸ਼ਹੀਦ) ਜੀ ਦੇ ਦਾਦਾ, ਭਾ: ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਪੂਰੀ ਜਦ ਸੱਤਵੇਂ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਰਾਏ ਜੀ ਪਾਸ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਿੰਡ ਗਲੋਟੀਆਂ ਆਏ ਤਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੰਗਣ ਤੇ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ :-

- (1) ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕਟਵਾਉਣੇ ।
- (2) ਤੰਬਾਕੂ ਨਹੀਂ ਪੀਣਾ ।
- (3) ਟੋਪੀ ਨਹੀਂ ਪਹਿਨਣੀ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕਈ ਹੋਰ ਵੀ ਉਦਾਰਰਾਜ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਸਾਬਤ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਹੀ ਅਰੰਭ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ । ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ 'ਕੇਸ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਕਾਲ ਦੇ ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਕਿਧਰੇ ਐਸੀ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖ ਨੇ ਦਾੜ੍ਹੀ ਜਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ । ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰੱਖਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਜਾਨ ਤੱਕ ਨਿਛਾਵਰ ਕਰ ਦੇਣਾ, ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾ ਦੇਣ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿਚ ਅੰਕਿਤ ਹੈ । ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਨੂੰ ਕੁਰਹਿਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ।

ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਕੁਰਹਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਿੱਖ, ਸਿੱਖ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸਗੋਂ ਪਾਤਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ । ਸਿੱਖੀ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਖਾਰਜ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ।

ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ ਮਨੁੱਖ

ਸੰਸਾਰ ਭਰ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਜਮਾਤ ਯੂ. ਐਨ. ਓ. ਨੂੰ ਜਦ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚਲੇ ਮਹਾਨ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਚੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਕੁਝ ਖਾਸ ਬਾਣੀਆਂ ਦਾ ਉਲਥਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਈ ਬੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਛਪਵਾਇਆ ।

ਇਸ ਗਰੰਥ ਦੇ ਤਿਆਰ ਹੋਣ ਤੇ ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਖ-ਬੰਦ ਲਿਖਣ ਲਈ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਖੋਜੀ ਇਤਿਹਾਸਕਾਰ ਮਿਸਟਰ ਤਿਆਨਬੀ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ।

ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਇਹ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਖੋਜੀ ਵੀਹਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਇਕੋ ਇਕ ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਯੁ ਲਿਖਾਰੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਰੀ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ 20 ਜਿਲਦਾਂ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ।

ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਅਮਰੀਕਨ ਔਰਤ ਨੇ ਮਿ: ਤਿਆਨਬੀ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ, ਇਕ ਇਕ ਫਿਰਕੇ ਤੇ ਇਕ ਇਕ ਜਾਤ ਦੇ ਬੰਦੇ ਨੂੰ ਮਿਲੇ ਹੋ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੀਤਾਂ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਤੇ ਹੋਰ ਧਾਰਮਿਕ ਫਲਸਫੇ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ, ਸਮਝਿਆ ਤੇ ਸੋਚ ਕੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ । ਸੋ ਇਸ ਤਜਰਬੇ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਦਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਸੋਹਣਾ ਮਨੁੱਖ ਕੌਣ ਹੈ ?

ਮਿਸਟਰ ਤਿਆਨਬੀ ਨੇ ਪੱਟਕ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, 'ਖੁਲ੍ਹੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਵਾਲਾ ਪੂਰਨ-ਗੁਰਸਿੱਖ' ।

ਅੱਰਤ ਸੁਣ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਈ ਤੇ ਨਾਲ ਲਗਦਿਆਂ ਉਸ ਦੂਸਰਾ ਸਵਾਲ ਕਰਦਿਆਂ ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸ ਦਿਓ ਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸਭ ਤੋਂ ਬਦਸੂਰਤ ਇਨਸਾਨ ਕਿਹੜਾ ਹੈ ?

ਮਿ: ਤਿਆਨਬੀ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰ ਵਿਚ ਬੋਹੜੀ ਜਿਹੀ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ, 'ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਿਸ ਨੇ ਕੇਸ ਦਾੜ੍ਹੀ ਮੰਨੀ ਹੋਈ ਹੈ' ।

ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ?

ਕੁਝ ਸਾਲ ਹੋਏ ਸਰਦੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੌਜਵਾਨ ਇੰਗਲੈਂਡ

ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਬਰਮਿੰਘਮ ਦੇ ਇਕ ਕਾਰਖਾਨੇ ਵਿਚ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਾਰਖਾਨੇ ਦਾ ਵੱਡਾ ਅਫਸਰ (ਡਾਇਰੈਕਟਰ) ਭਾਰਤ ਵਿਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਟਰੀ ਵਿਚ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ, ਕਪਤਾਨ ਤੇ ਹੋਰ ਉਚ ਪਦਵੀਆਂ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ ਸਿੱਖ ਪਲਟਨਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਅਫਸਰ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਸਿੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਉਹ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਿਲੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਦਾ ਸੀ।

ਉਹ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਸਿੱਖ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਸੋਹਣੀ ਕੇਸ ਦਾਰੜੀ ਵਾਲੀ ਸਕਲ-ਸੂਰਤ ਅਤੇ ਕਦ-ਕਾਨ ਵੇਖ ਕੇ ਜਿਥੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੋਇਆ ਉਥੇ ਉਸਦੇ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਉਣ ਉੱਤੇ ਕਿ ਉਹ ਨੌਕ-ਨੀਤੀ ਤੇ ਲਗਨ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਲਾ ਲਿਆ।

ਫੈਕਟਰੀ (ਕਾਰਖਾਨੇ) ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਕੁਝ ਮਹੀਨੇ ਹੀ ਹੋਏ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਭੇੜੀਂ ਸ਼ੰਗਤ (ਸੁਸਾਇਟੀ) ਵਿਚ ਪੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦਾਰੜੀ ਕਤਲ ਕਰਵਾ ਦਿਤੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਰ ਦੀ ਥਾਂ ਤੇ ਟੋਪ (ਹੈਟ) ਪਾਉਣ ਲੱਗ ਪਿਆ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ ਅਫਸਰ (ਡਾਇਰੈਕਟਰ) ਨੇ ਜਦ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਨਵੇਂ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਰੁਕ ਗਿਆ।

ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਲੋਕੀਂ ਵੱਡਾ ਦਿਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਿਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਤਿਉਹਾਰ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਖਾਨੇ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਸ ਦਿਨ ਆਪਣੇ ਅਫਸਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕੁਝ ਤੋਹਫਾ (ਸੁਗਾਤ) ਦੇਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਦਿਨ ਉਹ ਪਤਿਤ ਸਿੱਖ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਕੋਠੀ ਉਸ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਅਤੇ ਤੋਹਫਾ ਆਦਿ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਆ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਸਭ ਨਾਲ ਹੱਥ ਮਿਲਾਏ ਅਤੇ ਫੁੱਲਾਂ ਆਦਿ ਦੇ ਤੋਹਫੇ ਲੈ ਲਏ। ਪਰ ਜਦ ਉਸ ਪਤਿਤ ਨੌਜਵਾਨ ਦੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਵਧਾਈ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਇਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਗੱਲ ਕਰਨੀ ਹੈ ਜੋ ਫਿਰ ਕਰਾਂਗਾ।

ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਚੈਰਮਨ ਸਨ ਅਤੇ ਸੋਚਦੇ ਸਨ ਕਿ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਗੱਲ ਹੈ ?

ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਨੌਜਵਾਨ ਆਪ ਹੌਸਲਾ ਕਰਕੇ ਫੈਕਟਰੀ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਨਿਮੋਖ਼ੁਟਾ ਹੋਇਆ-ਹੋਇਆ ਬੜੀ ਨਮਰਤਾ ਨਾਲ ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ ! ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕਿਹੜੀ ਗਲਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਲ੍ਹ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਵਧਾਈ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਪ੍ਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ? ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ, ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲੋਂ ਕੋਈ ਗਲਤੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿਓ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਜ਼ਰੂਰ ਦਿਓ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਇਹ ਗਲਤੀ ਅਗੋਂ ਨਾ ਕਰਾਂ।

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਰੋਹਬ ਨਾਲ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖਿਆ :-

“ਮਿਸਟਰ ਸਿੰਘ ! ਮੈਂ ਕਈ ਸਾਲ ਸਿੱਖ ਫੌਜੀ ਜਵਾਨਾਂ ਦਾ ਅਫਸਰ ਰਿਹਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਕਿ ਉਹੋ ਸਿੱਖ ਕ, ਈਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਬਹਾਦਰ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਨੌਕਰੀ ਲੱਗਣ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤੂੰ ਬਚਨ ਦਿਤਾ ਸੀ ਕਿ ਸੱਚਾ ਹੋ ਕੇ ਇਮਾਨਦਾਰ ਤੇ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ। ਪਰ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਦਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵੇਖ ਕੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਜਦ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੀਤੇ ਬਚਨ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿਚ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਸ਼ੱਕ ਹੈ।”

ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਜਿਹੜਾ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੇ ਦੇ ਧਾਰਮਿਕ ਤਿਉਹਾਰ ਉਤੇ ਆ ਕੇ ਧਾਈ ਦੇਵੇ। (ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਕਲ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦਿਨ ਉਤੇ ਵਧਾਈ ਦੇਣ ਦਿਆ ਸੀ।)

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਜਵਾਨ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਪਾਣੀ ਟੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣੀ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੀ ਇਕ ਗੱਲ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਖੁਭਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਖਰ ਉਸ ਨੇ ਹੌਸਲਾ ਕਰਕੇ ਕਿਹਾ :-

‘ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜੀ ! ਮੈਂਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਦਿਓ । ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹਾਂ ।’

ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਜਵਾਨ ਦੀ ਗੱਲ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋਣ ਦਿਤੀ ਅਤੇ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਟੋਕ ਕੇ ਕਿਹਾ ਜੇ ਤੂੰ ਸਚਮੁੱਚ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਜਾਹ ਅਤੇ ਜਾ ਮੈਂਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਮਿਲੋ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹੀ ਮਿਲੀਂ ।

ਅਗਲੇ ਸਾਲ ਸਰਦੀਆਂ ਵਿਚ ਕ੍ਰਿਸਮਿਸ ਦੇ ਮੌਕੇ ਉੱਤੇ ਜਦੋਂ ਸਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁੜ ਉਸ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਵਧਾਈ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਆਦਿ ਤੋਹਫੇ ਭੇ ਕਰਨ ਗਏ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿੱਖ ਜਵਾਨ ਸਿੱਖੀ ਰੂਪ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ । ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਹੋ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਹੋ ਮਿਲਾਇਆ ਅਤੇ ਪਿੱਠ ਬਾਪੜਾ ਦੇ ਕੇ ਆਖਿਆ ਮਿਸਟਰ ਸਿੱਖ ! ਮੈਂ ਤੇ ਕੋਲੋਂ ਦੂਰ ਹੀ ਵਧਾਈ ਲੈਣੀ ਹੈ । ਐਤਕੀਂ ਦੀ ਵੀ ਤੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੀ ਵੀ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਮੁੜ ਪਕਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈਂ ।

ਸਿੱਖ ਨੌਜਵਾਨ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਉੱਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੌੜ ਗਈ ਅਤੇ ਉ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਸਨ ।

ਇਹੋ ਜਿਹੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਮਿਸਾਲਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ । ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੂਜੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਤਨੀ ਸ਼ਰਧਾ ਅ ਕਿਤਨਾ ਸਤਿਕਾਰ ਹੈ ।

ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਰ ਪਖ ਤੋਂ ਪੂਰਨ ਮਨੁੱ (ਮੁਕੰਮਲ ਇਨਸਾਨ) ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਪੂਰਨ ਮਨੁੱਖ ਬਣਨ ਲਈ ਸਭ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ :-

1. ਅਸੀਂ ਕੇਸ-ਦਾਹੜੀ ਸਾਬਤ ਰੱਖੀਏ ।
2. ਸਿਗਰਟ-ਬੀੜੀ, ਜ਼ਰਦਾ, ਸ਼ਰਾਬ ਆਦਿ ਕੋਈ ਨਾ ਵਰਤੀਏ ।
3. ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਿਤੇ ਹੋਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਬਾਣੀ ਵਿਚ ਲਿਖੇ ਹੋ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੀਏ ਸੁਣੀਏ ਅਤੇ ਸਮਝ ਕੇ ਅਮਲ ਕਰੀਏ ਅ ਬੋਇਤਬਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨਾ ਕਰੀਏ ।

ਫਿਲਹਾਲ ਘਟੇ ਘਟ ਇਹ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਹੀ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਉੱਤੇ ਪੂਰਨ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ।

ਬਾਕੀ ਗੱਲਾਂ, ਉੱਚਾ ਆਚਰਣ, ਨੇਕ ਕਿਰਤ, ਸੱਚਾ ਤੇ ਸੁੱਚਾ ਵਰਤੋਂ-ਵਿਹਾਰ, ਦਇਆ ਕਰਨੀ, ਪਰਉਪਕਾਰ ਤੇ ਸੇਵਾ ਆਦਿ ਅਨੇਕਾਂ ਐਸੇ ਗੁੱਟ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਬਾਰੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਿਖ ਗਏ ਹਨ :

ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਹੋਵੈ ਪਰਵਾਣੁ,
ਤਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥
ਖਸਮੇ ਭਾਵੇ ਸੋ ਕਰੈ,
ਮਨਹੁ ਚਿੰਦਿਆ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ॥
ਤਾਦਰਗਾਹ ਪੈਧਾ ਜਾਇਸੀ ।

(ਅਸਾ ਕੀ ਵਾਰ)

ਸਿਰ ਉੱਚਾ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ

ਸ੍ਰੀ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਯਾਤਰੂ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਆਉਂਦੇ। ਪੱਛਮੀ ਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਆਏ ਯਾਤਰੂ ਉਦੋਂ ਤਕ ਆਪਣੀ ਭਾਰਤ ਯਾਤਰਾ ਅਧੂਰੀ ਸਮਝਦੇ ਜਦ ਤਕ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਨਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ । ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਤੇ ਸੁਗੰਧਤ ਵਾਤਾਵਰਣ ਵਿਚ, ਜਿਥੇ ਚੌਂਵੀ ਘੰਟੇ ਮਿਠੇ ਮਿਠੇ ਕੀਰਤਨ ਦੀ ਧੁਨੀ ਮਨ ਨੂੰ ਧੂਹ ਪਾਉਂਦੀ ਰਹਿੰਦੀ, ਸਮਝ ਨਾ ਆਉਣ ਤੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਇਕ ਅਜੀਬ ਜਿਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ । ਖਾਸ ਕਰ ਜਦੋਂ ਗਾਈਡ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਚਾਰਾਂ ਦਿਸ਼ਾਵਾਂ ਤੇ ਰੱਖੇ ਚਾਰਾਂ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ, ਜੋ ਹਰ ਮਜ਼੍ਹਬ, ਹਰ ਵਰਣ ਲਈ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹਨ ਤੇ ਸਾਂਝੇ ਲੰਗਰ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਦਸਦਾ ਜਿਥੇ ਰਾਜਾ ਪਰਜਾ ਇਕੋ

ਪੰਗਤ ਵਿਚ ਬੈਠ ਕੇ ਲੰਗਰ ਛਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ।

ਅੱਜ ਵੀ ਕਈ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੂ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਗਾਈਡ ਦੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਗਿਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਤੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਨੰਡਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ । ਉਹਨਾਂ ਨਾਲ ਗਾਈਡ ਦੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਗਿਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ ਵਿਰ ਰਿਹਾ ਸੀ । ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਬਦੀ ਸ਼ਰਧਾ ਦੇ ਭਾਵ ਜਾਗ ਰਹੇ ਉਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਕੰਥ ਉੱਤੇ ।

ਸਨ ।

‘ਸਿੱਖ ਆਜਾਇਬ ਘਰ’ ਵਿਚ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਜਾ ਪੁਜੀ । ਕਿਤੇ ਗੁਰੂਗਾਈਡ ਤੋਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਪੁਛਿਆ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ, ਕਿਤੇ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਜੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਹਨ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੇ ਅਮਰ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਸੀਸ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ‘ਮਹਾਰਾਜੀ’, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਸ ਕਤਲ ਕਰਾਉਣ ਬਦਲੇ ਬੇਗਮਾਂ, ਹੂਗਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਦਿਤੇ ਤਖਤੋ-ਤਾਜ ਘਰ ਬਾਰ, ਪਰਵਾਰ, ਸਭ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਲਈ ਵਾਰ ਇੱਟ ਦਾਏ, ਤਖਤੋ-ਤਾਜ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਛੱਡ ਸ਼ਰਾਹਣਾ ਲਈ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸੇਜ ਤੇ ਸੁੱਤੇ ਦੀਨ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਵੋ ਤੇ ਕੋਸ ਕਤਲ ਕਰਾ ਦਿਉ । ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ, ‘ਜੂਝ ਮਰਉ ਰਣ ਮੈਂ ਤਜ ਭੈਂ ਦੀ ਬੀਰ’ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਰਸੀ ਪੁੰਨ ਗੁਣਗੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਗਾਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਸ ਨਹੀਂ ਕਤਲ ਕਰਾਏ, ਸਿਰ ਦਾ ਖੋਪਰ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਮਸੂਮ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿੱਟੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਤਰਵਾ ਲਿਆ ।

ਜੰਗ ਵਿਚ ਲੜ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਜ਼ਕਰੀਆ ਖਾਨ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕੇਸ਼ਾਂ ਪਿਛੇ ਇਤਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਕੰਬਾਉ ਜ਼ੁਲਮ, ਕਿਤੇ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਕਿਤੇ ਮਾਵਾਂ ਦੇ ਗਲ ਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ । ‘ਕੇਸ਼’ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮਹੱਤਤਾ ਰੱਖਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਹਾਥ, ਕਿਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੇ ਹੁਕਮਦਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਨਾ ਰੁਕਣੀ ਤੇ ਫਿਰ ਛਾਤੀਆਂ ਡਾਹ ਕੇ ਗੱਡੀ ਰੋਕਣੀ, ਕਿਤੇ ਕਾਇਆ, ਉਹਨਾਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ, ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਕਾ, ਸਿੰਘ ਜਿਉਂਦੇ ਸਾੜੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਕਿਤੇ ਜੈਤੋ ਦਾ ਪਿੱਠ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਾਈਡ ਦਾ ਸਿਰ ਮਾਣ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਸੀ ।

ਮੋਰਚਾ-ਘੋੜਿਆਂ ਹੇਠ ਲਿਤੜਦੇ ਸਿੱਖ, ਭਾਂਗਾਂ ਖਾਂਦੇ ਸਿੱਖ.....ਇਕ ਇਕ ਤਸਵੀਰ ਜਿਵੇਂ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਖੂਨੀ ਪਤਰੇ ਫੋਲਦੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇ ।

ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੌਜਵਾਨ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ । ਸਿਰ ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤਾਂ ਬਣੇ ਸਭ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੂ ਅੱਖਾਂ ਟੱਡੀ ਦੇਖਦੇ ਪੱਗ ਪਰ ਦਾਹੜੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ । ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਾਲੀ ਰਹੇ ਸਨ । ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਕੌਮ ਫਿਰ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰ ! ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਇਤਨਾ ਏ ਅੱਗੇ ਆ ਖੜਿਆ । ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੂ ਕਦੀ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਜ਼ਬਾ ! ਇਤਨੀਆਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਕੌਮ ਲਈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਜਾਂ ਬਦਲੇ ਖੋਪਰ ਲਹਿੰਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖਦੇ ਤੇ ਕਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਮਸੂਮ ਸ਼ਹੀਦ ਸਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ 75 ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੂਚਕ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਗਾਈਡ ਵੱਲ । ਗਾਈਡ ਦਾ ਸਿਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ਼ਹੀਦ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ! ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨ, ਬੁੱਢੇ, ਅੱਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਸੀ ।

ਸਭ ਸ਼ਹੀਦ ! ਉਹ ਸੁੰਨ ਹੋਏ ਇਸ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ

ਸੋਚ ਰਹੇ ਸਨ ਕਿ ਇਕ ਨਜ਼ਾਰਾ ਸਾਰਮਣੇ ਆਇਆ ।

ਇਕ ਤਸਵੀਰ-ਸੁਹਣਾ ਸੁਣੱਖਾ ਗੱਭਰੂ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਿਰ ਦਾ ਖੋਪਰ ਨਾਲ ਉਤਾਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲਹੂ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਂ ਅੱਖਾਂ, ਮੂੰਹ ਉੱਤੇ ਤੇ ਬਾਕੀ ਸਰੀਰ ਉੱਤੇ ਗਿਰ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਤਾਂ

ਹੈ ! ਸਮੇਂ ਦੀ ਹਕੂਮਤ ਦਾ ਇੰਨਾ ਜ਼ੁਲਮ ਤੇ ਇੰਨਾ ਸਬਰ ! ਉਹਨਾਂ ਗੁਰੂਗਾਈਡ ਤੋਂ ਹੋਰਨਾਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਇਸ ਸ਼ਹੀਦੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਵੀ ਪੁਛਿਆ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਹ ਹਨ ਸਿੱਖ ਕੌਮ ਦੇ ਅਮਰ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਸ ਕਤਲ ਕਰਾਉਣ ਬਦਲੇ ਬੇਗਮਾਂ, ਹੂਗਾਂ ਦੇ ਲਾਲਚ ਦਿਤੇ ਤਖਤੋ-ਤਾਜ ਘਰ ਬਾਰ, ਪਰਵਾਰ, ਸਭ ਦੇਸ਼ ਕੌਮ ਲਈ ਵਾਰ ਇੱਟ ਦਾਏ, ਤਖਤੋ-ਤਾਜ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਇਕ ਵਾਰੀ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਛੱਡ ਸ਼ਰਾਹਣਾ ਲਈ ਮਾਛੀਵਾੜੇ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸੇਜ ਤੇ ਸੁੱਤੇ ਦੀਨ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਵੋ ਤੇ ਕੋਸ ਕਤਲ ਕਰਾ ਦਿਉ । ਪਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰਦੇ, ‘ਜੂਝ ਮਰਉ ਰਣ ਮੈਂ ਤਜ ਭੈਂ ਦੀ ਬੀਰ’ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜੁੱਤੀ ਦੀ ਠੋਕਰ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਦੂਜਾ ਰਸਤਾ ਰਸੀ ਪੁੰਨ ਗੁਣਗੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਆਗਾਖਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕੋਸ ਨਹੀਂ ਕਤਲ ਕਰਾਏ, ਸਿਰ ਦਾ ਖੋਪਰ ਚਲ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਕਿਤੇ ਮਸੂਮ ਨੀਂਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿੱਟੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਸਿੰਘਾਂ ਤਰਵਾ ਲਿਆ ।

ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਹੈਰਾਨ ਹੋਏ ਕਿ ਸਿਰਫ ਕੇਸ਼ਾਂ ਪਿਛੇ ਇਤਨੀ ਦੇ ਦਿਲ ਕੰਬਾਉ ਜ਼ੁਲਮ, ਕਿਤੇ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਵਿਚ ਪਹੁੰਚੇ, ਕਿਤੇ ਮਾਵਾਂ ਦੇ ਗਲ ਡੀ ਕੁਰਬਾਨੀ । ‘ਕੇਸ਼’ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਮਹੱਤਤਾ ਰੱਖਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਟੁਕੜਿਆਂ ਦੇ ਹਾਥ, ਕਿਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਦੇ ਹੁਕਮਦਾਰ, ਉਹਨਾਂ ਕਦੇ ਸੋਚਿਆ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸੀ । ਆਪਣੇ ਆਪ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਸਿਰ ਨਾਲ ਗੱਡੀ ਨਾ ਰੁਕਣੀ ਤੇ ਫਿਰ ਛਾਤੀਆਂ ਡਾਹ ਕੇ ਗੱਡੀ ਰੋਕਣੀ, ਕਿਤੇ ਕਾਇਆ, ਉਹਨਾਂ ਮਹਾਨ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਨੂੰ, ਉਸ ਨੌਜਵਾਨ ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਸਾਕਾ, ਸਿੰਘ ਜਿਉਂਦੇ ਸਾੜੇ ਜਾਣੇ ਤੇ ਕਿਤੇ ਜੈਤੋ ਦਾ ਪਿੱਠ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਗਾਈਡ ਦਾ ਸਿਰ ਮਾਣ ਨਾਲ ਉੱਚਾ ਸੀ ।

ਗਾਈਡ ਅਗਲੀ ਤਸਵੀਰ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਦੱਸਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੀ ਕਿ ਅਚਾਨਕ ਇਕ ਸਿੱਖ ਨੌਜਵਾਨ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ । ਸਿਰ ਤੇ ਹੈਰਾਨੀ ਪੱਗ ਪਰ ਦਾਹੜੀ ਕੱਟੀ ਹੋਈ । ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਹੀਦੀ ਵਾਲੀ ਰਹੇ ਸਨ । ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਕੌਮ ਫਿਰ ਇੰਨੀ ਬਹਾਦਰ ! ਕੁਰਬਾਨੀ ਦਾ ਇਤਨਾ ਏ ਅੱਗੇ ਆ ਖੜਿਆ । ਅੰਗਰੇਜ਼ ਯਾਤਰੂ ਕਦੀ ਭਾਈ ਤਾਰੂ ਸਿੰਘ ਦੀ ਜਜ਼ਬਾ ! ਇਤਨੀਆਂ ਸ਼ਹੀਦੀਆਂ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਕੌਮ ਲਈ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਜਾਂ ਬਦਲੇ ਖੋਪਰ ਲਹਿੰਦਿਆਂ ਵਾਲੀ ਤਸਵੀਰ ਦੇਖਦੇ ਤੇ ਕਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਪੰਜ ਸਾਲ ਦਾ ਮਸੂਮ ਸ਼ਹੀਦ ਸਹਿਬਜ਼ਾਦਾ ਫਤਹਿ ਸਿੰਘ ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ 75 ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੂਚਕ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਗਾਈਡ ਵੱਲ । ਗਾਈਡ ਦਾ ਸਿਰ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸ਼ਹੀਦ ਬਾਬਾ ਦੀਪ ਸਿੰਘ ! ਬੱਚੇ, ਜਵਾਨ, ਬੁੱਢੇ, ਅੱਰਤਾਂ ਵਾਂਗ ਸੀ ।

ਸਭ ਸ਼ਹੀਦ ! ਉਹ ਸੁੰਨ ਹੋਏ ਇਸ ਕੌਮ ਦੀਆਂ ਬੇਮਿਸਾਲ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਬਾਰੇ

ਅਹਿਸਾਸ

ਬੀਬੀ ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧ ਸੋਗ ਦਾ ਦਿਹਾੜਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਗਮ ਦਾ ਉਬਾਲ ਉੱਠਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਤਿਥੂਰੇ ਸਿਰ ਮੁੱਗ ਮੁਨਾ ਕੇ ਅਨਮਤੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰੋਂਦੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੁੱਜ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰੋਂਦੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੁੱਜ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਾਂਗ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਢਲੀ ਪਈ ਰਹੀ। ਜਦੋਂ ਵੀ ਉੱਠ ਕੇ ਫਿਰਨ ਤੁਰਨ ਦਾ ਹੀਆਂ ਹੀਆਂ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰੋਂਦੀ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਸੁੱਜ ਗਈਆਂ। ਉਸਦਾ ਬੈਠਾ ਬੈਠਾ ਮੂੰਹ ਉੱਪਰ ਉੱਪਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਆਪਣੇ ਮਾਮੇ ਦੀ ਇੰਗਲੈਂਡ ਤੋਂ ਆਈ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਾਰ ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦਾ ਰੋਗ ਪੀਲਾ ਫਿਰ ਗਿਆ। ਉਹ ਕਾਲਜ ਨਾ ਨਹਿਰ ਸਕੀ। ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੀ ਹੋਸਟਲ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਆ ਵੜੀ। ਸੂਰੇ ਦੀ ਚਿਟਕਣੀ ਅੰਦਰੋਂ ਬੰਦ ਕਰਦਿਆਂ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਡਿਗ ਪਈ, ਕਾਫ਼ ਦੇਰ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਹੀ ਢਲੀ ਪਈ ਰਹੀ ਅਤੇ ਚਿੱਠੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਣ ਪੀਣ ਦੀ ਵੀ ਸੁਧ ਨਾ ਰਹੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰੇਣੀਆਂ ਨੇ ਕਈ ਵੇਰ ਉਸ ਦੇ ਸੂਰਾ ਖੜਕਾਇਆ ਪਰ ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਅੰਦਰੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਾ ਕੁਸਕੀ। ਗਮ ਵਿਚ ਗੜ੍ਹੇ ਉਹ ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੀ ਰਹੀ। ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦ ਨਾ ਪਈ। ਬਰਸਾਤ ਦੇ ਬਦਲ ਵਾਂਗ ਉਸਦੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਅਜੀਬ ਖਿਆਲ ਬਣ ਬਣ ਉੱਠਣ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਗਮ ਦਾ ਭਾਰ ਵਧੇ ਵਧ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿਚੋਂ ਪਰਲ ਪਰਲ ਪਾਣੀ ਵਗ ਤੁਰੇ। ਇਸ ਦਸਾ ਵਿਚ ਰਾਤ ਦੇ ਬਾਗ਼ ਵੱਜ ਗਏ। ਕੁਝ ਦੇਰ ਬਾਅਦ ਘੜੀ ਨੇ ਇਕ ਟਨ ਵਜਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਇਕ ਟਨ ਦੀ ਹੋਰ ਆਵਾਜ਼ ਆਈ। ਰਾਤ ਦੇ ਦੋ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਸਨ। ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਰੂਪ ਛਾਈ ਹੋਈ ਸੀ। ਰਾਤ ਹੇਨੇਰੀ ਸੀ ਪਰ ਹੋਸਟਲ ਦੇ ਬਗ਼ੀਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੜਕਾਂ ਦੀਆਂ ਬੱਤੀਆਂ ਟਿਮਟਿਮ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਨਰਿੰਦਰ ਕੌਰ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਦੀ ਬੱਤੀ ਕਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਉਸਨੇ ਚੁੱਕੀਆਂ ਅਤੇ ਇਉਂ ਲਿਖਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰ ਦਿੱਤਾ -

ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਜਾਵੇ ਵੀਰ,

ਅੱਜ ਮਾਮਾ ਜੀ ਦੀ ਬਰਮਿੰਘਮ ਤੋਂ ਚਿੱਠੀ ਆਈ, ਜਿਸ ਦੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਡੋਬ ਪੈਣ ਲਗ ਪਏ। ਮੈਂ ਕਾਲਜ ਨਾ ਨਹਿਰ ਸਕੀ ਅਤੇ ਗਮ ਦੀ ਮਾਰੀ ਹੋਸਟਲ ਆਪਣੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਆਣ ਢਲੀ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਰੋਂਦੀ ਰਹੀ। ਹਉਂਕੇ ਭਰਦੀ ਤੇਰੀ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਰਹੀ। ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸਭ ਭੁੱਲ ਗਈ। ਸੁਣੇਣਾ ਵਧੇ ਫਰਸ਼ ਤੇ ਹੀ ਲੈਣੀ ਰਹੀ। ਹੁਣ ਰਾਤ ਦੇ ਦੋ ਵੱਜ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੇ ਪਏ ਗਮ ਦਾ ਭਾਰ ਹੋਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੇਰੇ ਵੱਲ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਲਿਖ ਰਹੀ ਹਾਂ।

ਵੇ ਵੀਰਾ ! ਤੂੰ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਜਾ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਬੈਠਾ ? ਕੀ ਤੇਨੂੰ ਬਾਪੂ ਜੀ

ਤਾ ਜੀ ਦੀ ਨਸੀਹਤ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੀ ? ਕੀ ਤੇਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੀਤੇ ਬਚਨਾਂ ਦਾ ਚੇਤਾ ਨਾ ਰਿਹਾ ? ਕੀ ਤੇਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਰਿਹਾ ? ਤੇਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਖਾਤਰ ਮਰ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ, ਭੈਣਾਂ ਤੇ ਵੀਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਯਾਦ ਨਾ ਆਈਆਂ ? ਤੇਰੀ ਮੱਤ ਨੂੰ ਕੀ ਵਾ ਵਗ ਪਈ ਕਿ ਤੈਂ ਸਿੱਖੀ ਸਰੂਪ ਨੂੰ ਤਲਾਸ਼ਦੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸਿਰ ਮੁੱਗ ਮੁਨਾ ਕੇ ਅਨਮਤੀਆਂ ਵਿਚ ਜਾ ਗਈਆਂ ? ਕਿਹੜੇ ਦੁੱਖੋਂ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਿਨ ਲਾ ਦੀ ਬੁੜ੍ਹ ਪੈ ਗਈ ਕਿ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਬੇਦਾਵਾ ਦੇ ਗਿਆ ? ਜਹਾ ਦੱਸ ਤੇ ਸਈ।

ਤੇਨੂੰ ਸਿਰ ਮੁੱਗ ਮੁਨਾਉਂਦੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਆਈ ? ਕੀ ਤੂੰ ਦੇਨਾ ਬੇਯਾ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਆਪਣੇ ਪਿਓ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਦਾੜ੍ਹੀ ਦੀ ਲਾਜ ਨਾ ਰੱਖੀ ? ਤੇਰਾ ਪਿਓ ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿੱਟ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਪੁੱਤਰ ਹੋ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਛੱਡਕੇ ਅਨਮਤੀਆਂ ਵਿਚ ਰਲੇਂ ? ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ?

ਤੇਨੂੰ ਰੱਬ ਵਲੋਂ ਬਖਸ਼ੀ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਭੰਨਣ ਤੋਂ ਤਨ ਲੀਂਗਿਆਂ ਕੋਈ ਸ਼ਰਮ ਨਾ ਆਈ ? 'ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਰੱਬ ਦੀ ਭੁੱਲੇ ਬੇਈਮਾਨ।' ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਸਕਲ ਵਿਗਾਤਕੇ ਈਮਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣ ਗਿਆ ? ਕੀ ਬੇਈਮਾਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਬਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ? ਲੋਕੀ ਨੇਕ ਬਣਨ ਦੇ ਉਪਰਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਤੂੰ ਬੇਈਮਾਨ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕੀਤਾ। ਮੈਂ ਬੁਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਤੇਨੂੰ ਕੀ ਹੋ ਗਿਆ ? ਤੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਕੀ ਪੜਦਾ ਪੈ ਗਿਆ। ਅੱਸੀ ਕਿਹੜੀ ਪੜਾ ਵਿਚ ਫਸ ਗਿਆ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਤੇਨੂੰ ਇਹ ਬੱਜਰ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ? ਕੀ ਕੁਕਰਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਗੁਰੂ ਘਰੋਂ ਮੌਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ? ਕੀ ਤੂੰ ਪਤਿਤ ਹੋ ਕੇ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਚੁ ਰਲਕੇ ਬਹਿ ਸਕੋਗਾ ? ਜਦੋਂ ਤੇਰੀ ਕਰਤੂਤ ਦਾ ਬਾਪੂ ਜੀ ਅਤੇ ਬੇਬੇ ਜੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਕੀ ਬੀਤੀਗੀ ? ਕੀ ਤੂੰ ਪੁੱਤ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਨ ਦਾ ਵੈਰੀ ਬਣ ਆ ਹੈਂ ? ਕੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤੇਨੂੰ ਇਸੇ ਹੀ ਕਰਕੇ ਪਾਲਿਆ ਕਿ ਵੱਡਾ ਹੋ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖੋਜਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਬੁੱਢੇ ਵਾਰੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੱਤ ਰੋਲੇਂ ? ਵੀਰਿਆ ! ਤੇਨੂੰ ਇਹ ਕਰਤੂਤ ਖੋਜਿਆ ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਛੋਟੇ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਸਿੱਖੀ ਖਾਤਰ ਨੀਹਾ ਵਿਚ ਚਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਨੁਭਵ ਨਾ ਹੋਏ ? ਭਾਈ ਮਤੀ ਦਾਸ ਦਾ ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰੇ ਜਾਣਾ, ਭਾਈ ਸੁਬੋਗ ਸਿੰਘ ਤੇ ਭਾਈ ਹਰਬਾਜ਼ ਸਿੰਘ ਦਾ ਚਰਖੜੀਆਂ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਜਾਣਾ, ਭਾਈ ਦਿਆਲੋ ਦਾ ਦੇਗ ਵਿਚ ਉਬਾਲੇ ਜਾਣਾ, ਮੀਰ ਮਨੂੰ ਦੀ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਮਾਤਾਵਾਂ ਭੈਣਾਂ ਵਲੋਂ ਸਵਾ ਮਟ ਪੀਸਣ ਪੀਸਣੇ, ਪਾਣੀ ਬੀਚਿਆਂ ਦੇ ਟੋਟੇ ਟੋਟੇ ਕਰਵਾ, ਝੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਪਵਾ ਕੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਂਦਰਾਂ ਹਾਰ ਗਲਾਂ ਵਿਚ ਪਵਾਉਣ ਦੀਆਂ ਹਿਰਦੇ ਵੇਧਕ ਸਾਖੀਆਂ ਦੀ ਤੇਨੂੰ ਕੋਈ ਸਾਰ ਨਾ ਸਿੱਖੀ ? ਸਿੱਖੀ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਵਾਸਤੇ ਸਾਡੇ ਸ਼ੁਰੂਰਗਾਂ ਨੇ ਅਸਹਿ ਤੇ ਅਕਹਿ ਕਸਟ ਧਾਰੇ, ਘਰੋਂ ਬੇ-ਘਰ ਹੋਏ, ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਰੁਲੇ, ਜੰਗਾਂ ਯੁੱਧਾਂ ਵਿਚ ਭੁੱਖੇ ਤਿਹਾਏ ਵੈਰੀ ਨਾਲ ਘਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹੇ, ਕਿਸੇ ਦੀ ਈਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ, ਧਰਮ ਤੋਂ ਨਾ ਡੋਲੇ। ਸਿੱਖੀ ਸਿਦਕ ਕੇਸਾਂ ਸ਼ਾਸ਼ਾ

ਇਕ ਖਤ ਸਿੱਖੀ ਤੋਂ ਪਤਿਤ ਵੀਰ ਨੂੰ

ਮੇਰੇ ਭੁੱਲਤ ਵੀਰ!

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਖਾਲਸਾ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹਿ।
ਨਾਮ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਕਿ ਹੁਣ ਤੂੰ ਉਹ ਰਿਹਾ ਨਹੀਂ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ।
ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਲਿਖਣ ਦਾ ਕੀ ਲਾਭ?

ਸੱਚ ਜਾਣੀਂ, ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇਸ ਕਤਲ ਕਰਵਾ ਦੇਣ ਦੀ ਖਬਰ ਸੁਣੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਵੀ
ਦੁਨੀ ਸਿਆਵਾ ਹੈਰਾਨੀ ਹੋਈ, ਜਿੰਨੀ ਕਿ ਇੱਕ ਸਿੱਖ ਦੇ ਸਿੱਖੀ ਛੱਡ ਦੇਣ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਹੋ
ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤੂੰ ਜੋ ਵੀ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਵਿਚ ਤੇਰਾ ਦੋਨਾ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨਾ ਤੇਰੇ ਮਾਪਿਆਂ,
ਆਪਿਆਪਕਾਂ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਅਦਾਰਿਆਂ ਦਾ ਹੈ।

ਤੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੱਚੇ ਘੜੇ ਤੇ ਤੈਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਅਲੁੜ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਤੇਰੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ
ਕਿਉਂ ਪਾ ਗਈ? ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਤੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੱਚੀ ਗੜੀ ਵਿਚ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਸੂਰਬੀਰਾਂ
ਦੀ ਸਾਖੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਈ। ਝੂਠੇ ਇਸ਼ਕ ਲਈ ਕੰਨ ਪੜਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣ ਕੇ
ਤੂੰ ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚੇ ਇਸ਼ਕ ਖਾਤਰ ਖੋਪਰੀਆਂ ਲੁਹਾ ਲੈਣ ਜਾਂ
ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਵਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀਆਂ ਸੱਚੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ
ਅਵਾਜ਼ ਤੇਰੇ ਕੰਨਾਂ ਤਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਜੰਡ ਨਾਲ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਸਾੜੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ (ਸਿੱਖ)
ਪਤੰਗੇ ਦੀ ਗਾਥਾ ਸੁਣੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵੀਰ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਧੀ ਉਧਾਲ
ਕੇ ਜੰਡ ਬੱਲੇ ਮਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਝੂਠੇ ਆਸ਼ਕ ਦੀ ਕਹਾਣੀ, ਤੇਰੇ ਤੇ ਭੇਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਪਾ
ਸਕਦੀ।

ਜਿਸ ਮਰਾਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਕੱਚੀ ਹੋਵੇ, ਉਸਨੂੰ ਤਾਂ ਹੁਨੇਰੀ ਦੀ ਡੇਗ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤੂਫਾਨਾਂ
ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਛੱਡੋ। ਤੇਰੇ ਧਾਰਮਿਕ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨੀਂਹ ਕੱਚੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਇਹ ਮਰਾਨ
(ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ) ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਹੁਨੇਰੀਆਂ (ਕੁਸੰਗਤ ਅਤੇ ਫਿਲਮਾਂ) ਨਾਲ ਢਹਿ ਢੇਰੀ ਹੋ ਗਿਆ,
ਜੋ ਕਦੇ ਨੀਂਹ ਮਸਬੂਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਤੂਫਾਨਾਂ (ਮੁਗਲ ਰਾਜ ਦੇ ਝੁਲਮਾਂ) ਦਾ ਟਾਕਰਾ ਵੀ ਖਿੜੇ
ਮੱਥੇ ਕਰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਅਜੋਕੀਆਂ ਫਿਲਮਾਂ ਵਿਚ ਤੂੰ ਰੀਚੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ, ਜਿਹਨਾਂ
ਨੇ ਸਾਬਤ-ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਭੀਨਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਵੀ ਰੀਚੇ ਬਣਨ ਲਈ ਸਾਬਤ-ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਭੀਨਣ
ਦੀ ਸੋਚੀ। ਲੋਹਾ ਗਰਮ ਦੇਖ, ਕੁਸੰਗਤਾਂ ਨੇ ਸੱਟ ਮਾਰੀ ਤੇ ਹੱਲਾਸ਼ੇਰੀ ਦਿੱਤੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਸੋਚਣ
ਲਈ ਸਮਾਂ ਮੰਗਿਆ ਤਾਂ ਤਾਨੇ ਮਿਹਨੇ ਦੇ, ਇਹ ਕੁਰਕਮ ਕਰਾ ਦਿੱਤਾ।

ਮੇਰੇ ਵੀਰ! ਮੈਨੂੰ ਇਕ ਗੱਲ ਦਾ ਜੁਆਬ ਦੇਈਂ, ਜੇ ਕੋਈ ਗਾਥਾ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਕਹੇ ਕਿ ਤੇਰੀ
ਗਰਜ਼ ਬਹੁਤ ਹੀ ਭੱਦੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਲ ਬਦਸੂਰਤ ਹੈ, ਤੂੰ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੀਰਣਾ ਸ਼ੁਰੂ
ਕਰ ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਰਗਾ ਹੀ ਬਣ ਜਾ, ਤਾਂ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਚਾਹਿਰ ਹੈ ਕਿ
ਗਧੇ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ, ਮੁਰਖ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੀ ਕੁਸੰਗਤਾਂ
ਦੇ ਕਹੇ ਤੇ ਕੇਸ ਕਟਾ ਕੇ, ਕੀ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮੁਰਖਤਾ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ?

17

ਸੰਗ ਨਿਬਾਹਿਆ ਪਰ ਤੂੰ ਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈ ਕੇ ਇਹ ਕੀ ਕਲੰਕ ਲਗਾ ਬੈਠਾ ?
ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਵੀ ਗਿਆ ਤੇ ਸਾਥ ਵੀ। ਲੋਕੀਂ ਤੇ ਮੋਇਆਂ ਦੇ ਕੀਰਨੇ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜੇ
ਤੈਨੂੰ ਸਿਰਮੌਰੇ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਹੀ ਮੋਇਆ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੈਨੂੰ ਹੋ ਲਿਆ ਹੈ ਸਾਰਾ ਵਿ
ਅੰਧੀ ਰਾਤ ਤਕ ਬਹੁਤੇਰੇ ਹੰਝੂ ਵਗਾ ਲਏ ਹਨ। ਮਾਮਾ ਜੀ ਦਾ ਇਹ ਖਤ ਸਾਡੇ ਵਾਸ
ਬਾਪੂ ਜੀ ਦੇ ਘਰ ਤੇਰੀ ਮੌਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੂੰ ਗੁਰੂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਸਾਡਾ
ਲਗਦਾ ਹੈ ? ਯਾਦ ਰੱਖੀਂ ! ਤੂੰ ਇਹ ਕਰਤੂਤ ਕਰਕੇ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਦੀ ਕੁੱਖ ਨੂੰ ਲਾਜ ਲਾ
ਹੈ। ਤੂੰ ਦੀਨ ਗਵਾਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਤੇਰਾ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਜੋ
ਦਿਖਾਕੇ ਤੂੰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਸੁੱਖ ਸੁੱਖ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕੇਂਗਾ। ਦਰ ਦਰ ਦੇ ਨੇਡੇ ਹੀ ਖਾਏਗਾ।

ਤੈਨੂੰ ਗੁਰੂ ਘਰੋਂ ਨਿਰਮਲ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਤੂੰ ਸਿਰ ਮੂੰਹ ਮੁਨਾਕੇ ਹੁਣ ਸਿੰਘ (ਸੂਰਮਾ)
ਦਾਸ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਤੇ ਨਿਰਮਲ ਦੀ ਥਾਂ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਪਤਿ
ਦਾਸ' ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੰਨੀ ਦੇਰ ਤੂੰ ਮੁੜ ਗੁਰੂ ਦਰਬਾਰ ਪੰਜਾ ਪਿਆਰਿਆਂ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼
ਕੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਬਖਸ਼ਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕ ਕੇ ਸਿੰਘ ਨਹੀਂ ਸਜਦਾ ਉ
ਦੇਰ ਸਾਡੇ ਮੱਥੇ ਨਾ ਲੱਗੀ। ਆਪਣੇ ਮਨੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਕੱਢ ਦੇਵੀਂ ਕਿ ਤੂੰ ਸਾਡਾ ਭਰਾ ਹੈਂ
ਅਸੀਂ ਤੇਰੇ ਕੁਝ ਲਗਦੇ ਹਾਂ।

-ਨਰਿੰਦਰ

ਨਿਰਮਲ ਸਿੰਘ ਦਫਤਰੋਂ ਛੁੱਟੀ ਕਰ ਕੇ ਘਰ ਪੁੱਜਾ ਹੀ ਸੀ ਕਿ ਲੈਟਰ ਬਕਸ
ਖਿਤਕੀ ਖੋਲ੍ਹਦਿਆਂ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੀ ਚਿੱਠੀ ਮਿਲ ਗਈ, ਕੁਰਸੀ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਚਿੱਠੀ ਖੋਲ੍ਹੀ
ਪੜ੍ਹਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ। ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਚਿੱਠੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਨੇ
ਪਛਾਣਾਵੇ ਦੇ ਹੰਝੂ ਪਰਲ ਪਰਲ ਵਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਉਸਨੂੰ ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਦੇ ਲਿਖੇ ਸਬਦਾਂ
ਅਹਿਸਾਸ ਹੁੰਦਿਆਂ ਹੀ ਇਕ ਝੁਟਕੂਣੀ ਜਿਹੀ ਆਈ। ਸ਼ੀਸ਼ੇ ਕੋਲ ਸ਼ੈਲਫ ਤੇ ਪਏ ਬਲ
ਸ਼ੇਵਿੰਗ ਮਸ਼ੀਨ ਕੈਚੀ ਤੇ ਹੋਰ ਦਾੜੀ ਵਾਲ ਮੁੰਨਣ ਦਾ ਸਮਾਨ ਉਸਨੂੰ ਆਰੇ, ਗੰਡਾਂ
ਕੁਹਾੜੇ ਭਾਸਣ ਲਗ ਪਿਆ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖੀ ਸੂਰਤ ਦੇ ਮੁਨਾਰਿਆਂ
ਚਹਿ ਢੇਰੀ ਕਰ ਦਿਤਾ ਸੀ।

ਹੁਣ ਉਹ ਆਪਣੀ ਕਰਤੂਤ ਤੇ ਪਛਤਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਮੂੰਹ ਤੇ ਮੁਰਦੇਹਾਣੀ ਫ
ਹੋਈ ਸੀ। ਸਾਹਮਣੇ ਕੰਧ ਤੇ ਲਟਕ ਰਹੀ ਉਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਫੋਟੋ ਸਰਦਾਰ ਵਾਲੀ ਉਸ
ਮੂੰਹ ਚਿਤਾ ਰਹੀ ਸੀ। ਹੰਝੂ ਕੇਰਦਾ ਕੇਰਦਾ ਉਹ ਇਕ ਦਮ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਤੇ
ਕੁਲ ਪਿਆ ਦਾੜੀ ਮੁੰਨਣ ਦਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਨ ਉਸ ਬਾਰੀ ਵਿਚੋਂ ਬਾਹਰ ਵਗਾ ਮਾਰਿਆ
ਹੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਡਿੱਜੀ ਹੋਈ ਇਕ ਪੱਤ੍ਰਕਾ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭੈਣ ਨੂੰ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ
ਗਲਤੀ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਤੇ ਮੁੜ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਸਜ ਜਾਣ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

16

ਬਾਕੀ ਰਹੀ ਗੱਲ ਹੀਰੋ ਬਣਨ ਦੀ, ਫਿਲਮਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਮਨੋਕਲਪਿਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਤੇ ਹੀਰੋ ਵੀ ਫਰਜ਼ੀ। ਜੇ ਤੂੰ ਅਸਲ ਹੀਰੋ ਬਣੇ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਸਮਝ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਨਾ ਕਦੇ ਦੌਲਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹੀ ਹੈ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ਼ਤ। ਮੁੱਠੀ ਭਰ ਲੁਟੇਰੇ ਬਾਹਰੋਂ ਆ ਕੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀ ਆਬਾਹੁ ਲੁਟਦੇ ਰਹੇ ਤੇ ਗਜ਼ਨੀ ਦੇ ਬਾਜ਼ਾਰਾਂ ਵਿਚ ਟਕੇ ਟਕੇ ਨੂੰ ਨੀਲਾਮ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਇਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਬਹੁ-ਬੇਟੀਆਂ, ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਹੀਰੋ ਨਾ ਉੱਠਿਆ, ਜੋ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਲੁ ਪਾਉਂਦਾ।

ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੂੰ ਨਲੁ ਕਿਸ ਨੇ ਪਾਈ ਸੀ? ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਵਾਲੇ ਸਰਦਾਰਾਂ ਨੇ, ਜੋ ਕਿ ਇਕ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਇਤਿਹਾਸ ਬਣ ਚੁਕਾ ਹੈ। ਤੂੰ ਕਦੀ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤਾਂ ਵੇਖ, ਜੋ ਤੂੰ ਅਸਲੀ ਹੀਰੋ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈਂ ਤਾਂ ਸਾਬਤ ਸੂਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਰੇਰੀ ਕਰ ਕੇ, ਖੰਡੇ ਦੀ ਪਾਹੁਲ ਰਾਹੀਂ ਦਾਖਲਾ ਲੈ, ਸਿੱਖ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਅਪਣਾ ਕੇ ਖਾਲਸਾ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣ ਜਾ। ਸਿਆਣਿਆਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵੇਰ ਦਾ ਭੁੱਲਿਆ ਜੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਘਰ ਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਭੁੱਲਿਆ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ।

ਬਲਸ਼ੀਤ ਸਿੰਘ ਖਾਲਸਾ, ਨਾਰਲੀ (ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ)
ਤੇਰਾ ਵੀਰ,

(ਕੰਡਕਟਰ ਦੀ ਦਲੀਲ)

ਬਸ, ਆਪਣੇ ਅੱਡੇ ਤੇ ਖੜੋਤੀ ਸਵਾਰੀਆਂ ਲੈ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਕ ਸੋਹਣਾ ਸੁਨੱਖਾ ਜਵਾਨ ਸਿੱਖ, ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰੇ ਪਹਿਰਾਵੇ ਵਾਲਾ ਇਕ ਸੀਟ ਤੇ ਆ ਬੈਠਾ। ਉਹਦੀ ਸੋਹਣੀ ਦਸਤਾਰ ਅਤੇ ਮੁਖੜੇ ਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਾਹੜਾ, ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੰਗੇ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਖਾਨਦਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦੀ ਸੀ।

ਉਸ ਦੀ ਸੀਟ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਵਰਗੇ ਨੈਣ ਨਕਸ਼ਾਂ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹੋਰ ਬੰਦਾ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਕੰਢੇ ਹੇਠੇ ਦਾਹੜੇ ਦੇ ਸੂਲਾਂ ਵਰਗੇ ਨਵੇਂ ਨਿਕਲੇ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਰੋਮ (ਵਾਲੇ) ਉਥੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ।

ਇਤਨੇ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਸਿੱਖ ਬਸ ਵਿਚ ਚੜ੍ਹ ਆਇਆ। ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਫਤਹਿ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਕਟੇ ਹੋਏ ਦਾਹੜੇ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਸਤ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਵਿਚ ਕਿਹਾ:

"ਕੁਝ ਸਿਰਾਂ! ਤੂੰ ਤਾਂ ਯਾਰ ਹੁਣ ਪਛਾਣਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ।"

"ਪਰ, ਫੇਰ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਪਛਾਣ ਕਿਵੇਂ ਲਿਆ?" ਅਗੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ।

"ਇਕੱਠੇ ਖੇਡ ਕੇ ਵੱਡੇ ਹੋਏ ਹੋਏ ਦੇਸਤ ਪਛਾਣ ਖੁਣੋਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹੁੰਦੇ। ਪਛਾਣ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਲਿਆ ਹੈ ਪਰ ਅਗੇ ਤੂੰ ਦਾਹੜਾ ਕਟਣੇ ਹਟਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਹ ਦਾਹੜਾ ਰਖਣਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁਰੂ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ?"

"ਇਸ ਬਾਰੇ ਤੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਪੁਛ ਮੈਥੋਂ। ਬਹਿ ਜਾ ਏਥੇ ਮੇਰੇ ਕੋਲ। ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਦੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਮੋਟੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਾਲ ਭਰ ਆਈਆਂ। ਨਵਾਂ ਆਇਆ ਸਿੱਖ ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਬਹਿ ਤਾਂ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ 'ਚ ਆਏ ਅਰਥੂਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਹੈਰਾਨ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ

ਪੁੱਛਣ ਲੱਗਾ:

"ਕੁਝ ਸਿਰਾਂ! ਸੁਣਾ ਦੇ ਬਈ ਫਿਰ ਇਹ ਗੱਲ।"

ਕੁਝ ਸਿੰਘ ਨੇ ਦੱਸਣਾ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ:

"ਦੱਖਣ ਵਿਚ ਸਿਕੰਦਰਾਬਾਦ ਦੇ ਨੇੜੇ ਦੇ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਲਕੜਾਂ ਦੀ ਨੋਕੋਦਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਮੇਰਾ ਰੋਮ ਕਟਣੋਂ (ਕਿਸੇ ਤੇ ਦਾਹੜੀ ਦੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਕਟਣਾ) ਰੋਕਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ (ਨਾਲ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਤਿਆਰ-ਬਰ-ਤਿਆਰ ਸਿੰਘ) ਸੁਣਾਏਗਾ ਪਰ ਦਾਹੜਾ ਕੱਟਣ ਦੇ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਅਤੇ ਦਾਹੜਾ ਮੁੜ ਸੁੱਚਾ ਰਖਣ ਦੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਤੈਨੂੰ ਮੈਂ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੱਖਣ ਤੋਂ ਪੰਜਾਬ ਜਾਂਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਹਜ਼ੂਰ ਸਾਹਿਬ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਲਈ ਉਤਰਿਆ। ਸਚਖੰਡ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿਚ ਕਥਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਥਾਕਾਰ ਕਹਿ ਰਹੇ ਸਨ:

ਰਹਿਣੀ ਰਹੈ ਸੋਈ ਸਿੱਖ ਮੇਰਾ, ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਮੈਂ ਉਸ ਕਾ ਚੇਰਾ॥

ਇਹ ਪੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪੰਗਤੀਆਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਹੋਰ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪੁਤਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ ਕੇ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੁੱਤਰ ਕਹਿਣਾ, ਐਸਾ ਅਸਰ ਵਾਲਾ ਸੀ ਕਿ ਜਿਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਭਰ ਆਈਆਂ ਸਨ, ਉਥੇ ਸਾਰੀ ਸੰਗਤ ਉੱਤੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਵ (ਕਰੁਣਾ) ਰਸ ਛਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਵੇਲੇ ਜੋ ਮੇਰੀ ਹਾਲਤ ਹੋਈ, ਉਹ ਮੈਂ ਦਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਉਸ ਦਿਨ ਸਚ ਖੰਡ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਚਰਨ ਪੂੜ ਨੂੰ ਜਾਮਨ ਦੇ ਕੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪੁਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕੀਤੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ਪਰ ਕੈਸ ਦਾਹੜੇ ਦੇ ਰੋਮ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦੀ ਅਮਾਨਤ (ਮਿਹਰ) ਸਮਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਟਾਂਗਾ। ਸੋ ਇਹ ਮੇਰੀ ਵਿਥਿਆ ਹੈ ਦਾਹੜਾ ਸੁਚਾ ਰਖਣ ਦੀ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਸਣਾ ਸੁਰੂ ਕੀਤਾ:

"ਇਕ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਭਰਾ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਜਾਣ ਲਈ ਬੱਸ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਸਾਂ। ਕੰਡਕਟਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ, ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਆਪ ਕਹਾਂ ਜਾਏਗੇ?"

"ਹੈਦਰਾਬਾਦ", ਮੈਂ ਕਿਹਾ।

ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਇਕਟ ਕੱਟ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲਗਦੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾ ਜੀ ਨੂੰ ਪੁਛਣ ਲੱਗਾ, 'ਭਈਆ ਤੁਮ ਨੇ ਕਹਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ?'

ਇਹ ਸੁਣ ਕੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਤਨ-ਬਦਨ ਅੱਗ ਲੱਗ ਗਈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਕੰਡਕਟਰ ਨੂੰ ਦੋ ਚਾਰ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕਦ ਦਿੱਤੀਆਂ। (ਇਹ ਵਾਰਤਾ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪੰਜਾਬ ਬਾਹਰ ਬਹੁਤ ਬੜੇ ਸਿੱਖ ਹੋਇਆ ਕਰਦੇ ਸਨ) ਕੰਡਕਟਰ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਾ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੁੱਸੇ ਤੋਂ ਉਹ ਵੀ ਗੁੱਸੇ ਹੋਣ ਲੱਗਾ। ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ, 'ਯਹ ਮੇਰੇ ਬੜੇ ਭਾਈ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭੀ ਹੈਦਰਾਬਾਦ ਜਾਣਾ ਹੈ।'

'ਯਹ ਆਪ ਕੇ ਭਾਈ ਹੈ? ਕਿਹਾ ਆਪ ਹੀਸੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ? ਯਹ ਆਪ ਕੇ

ਭਾਈ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੈ? ਯਾ ਨਾਂਦੇੜ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੇ ਸਿੱਖ ਤੇ ਮਾਲੂਮ ਦੀ ਨੀਂਹ।

...
ਨੀ ਯਾ ਕੰਤੋੜ ਫੁਲੇ ਰਾਗ
ਜਿਸ ਨਿਖਰਿ ਨਿਖਰਿ ਨਿਖਰਿ

‘ਯਹ ਫੈਸੇ ਸਿੱਖ ਹੈ’? ਮੈਂ ਜਾਨਣਾ ਹੂੰ ਸਿੱਖ ਲੋਗੋਂ ਕੋ, ਮੈਨੇ ਤੋ ਅੱਜੇ ਸਿੱਖ ਕਥੀ ਨਹੀਂ
ਦੇਖੇ ਜੇ ਬਾਲ ਕਾਟਣੇ ਹੋ। ਔਰ ਬਾਤ ਬਾਤ ਪਰ ਵਜੂਲ ਕ੍ਰੋਧ ਰਰਤੇ ਹੋ।’ ਕੰਡਕਰ ਨੇ ਕਿਹਾ।
‘ਨਹੀਂ ਭਈਆ, ਇਨਕਾ ਗੁੱਸਾ ਰਰਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪ ਨੇ ਮੁੱਝੇ ਤੋ ਸਰਦਾਰ
ਜੀ ਕਹਾ ਔਰ ਇਨਕੋ ਭਈਆ ਕਹਿ ਰਰ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਕਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ? ਆਪ ਕੇ ਕਹਿ
ਦਿਨਾ ਕਾ ਏ ਬਣਾਏ ਏ ਇਨਾ ਕੋ ਗੁੱਸਾ ਆ ਗਿਆ।’

ਨਿਰਦਾਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੋ ਇਨੋ ਕੇ ਹੁਮਾ ਆ ਗਿਆ। ਅਰੇ ਸਰਦਾਰ ਜੀ, ਜਾਨ ਬੂਝ ਕਰ ਤੇ ਹਮਾਰੀ ਜ਼ਬਾਨ ਸੇ ਕਿਸੀ ਭੀ ਸਵਾਈ ਨੇ ਲੀਏ। ਨਿਰਦਾਰ ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਤੇ ਨਿਕਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ। ਮੈਨੇ ਜੋ ਦੇਖਾ ਵਹੀ ਕਹਾ। ਮੁਝੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਾਦੇਤੋ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿੱਖ ਤੇ ਕਿਸੀ ਨਾਈ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣਾ ਮੁੱਖ ਨਹੀਂ ਰਖਾ ਕਰਤੇ। ਅਗਰ ਧਿਹ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਤਰਹ ਕੇਸ ਦਾਗ਼ੀ ਰਖੇ ਹੋਤੇ ਤੇ ਮੈਨੇ ਇਨ ਕੋ ਭੀ 'ਸਰਦਾਰ ਜੀ' ਕੇ ਸ਼ਬਦ ਸੇ ਹੀ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨਾ ਥਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਹਰ ਕੇਸੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇ ਆਦਰ ਇਸ ਲੀਏ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਜੀ ਭੀ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਔਰ ਤਮਾਮ ਕਿਸੀ ਮੁਨੀ ਕੇਸੇ ਵਾਲੇ ਥੇ। ਔਰ ਕੇਸੇ ਦਾਗ਼ੀ ਵਾਲੀ ਮੂਰਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੇਂ ਲਾਜਵਾਬ ਹੋਤੇ ਹੈ। ਅਗਰ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਮੇਰੇ ਇਸ ਕਹਿਣੇ ਪਰ ਤਿਤਬਾਰ ਨਾ ਹੋ ਤੇ ਆਪ ਦੋਨੋ ਭਾਈ ਵਹੂ ਫਰੀਟ ਪਰ (ਸਾਹਮਣੇ) ਲਗੇ ਸੀਸੇ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠ ਜਾਈਏ, ਔਰ ਦੋਨੋ ਸੂਰਤ ਕੇ ਲੀਏ।

ਪਰ ਚਲੋ ਜੋ ਕੁਛ ਹੁਆ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇ ਲੀਏ ਖਿਮਾਂ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ। ਇਸ ਲੀਏ ਕਿ ਯਿ

ਅਪਣੇ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿਚ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ ਕਿ ਰੰਡਟਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਕਰ ਰਿਹਾ। ਅਤੇ ਤੁਹਾ ਦੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਜਦ ਰੰਡਟਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅੱਜੋਂ ਦੀ ਦਾਹੜਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਕਟਣਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਆਉਣ ਲੱਗਾ।

ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੀ ਫਾਰਤਾ ਜੋ ਭਾਰਤ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਬਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਾਖ਼ੀ ਭਾਰਤ ਰਾਜ
ਵਾਪਰੀ ਸੀ ਜਿਸ ਤੋਂ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਾਉਣਾ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਰੋਸ ਦਾਹੜੀ ਸਾਬਤ ਰਖ
ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦਾਹੜੀ ਕਤਰਨ ਵਾਲੇ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੂਜਿਆਂ ਉੱਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੈਣਾ
ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ

॥

"ਸਿੱਖ, ਜੇ ਮਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪਾਏ ਕਰੋ ਤੁਸੀਂ, ਪਰ ਤੁਹਾਡਾ ਗੁਰੂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਕਦੀ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਪੜ੍ਹੀ ਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਿੱਖ ਰਿਸਟਰੀ। ਮੈਂ ਪੜ੍ਹੀ ਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਸਿੰਘਾਂ

ਤਰਜਮਾ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਿਆ, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਿਆ। ਏਨਾ ਤਾਂ ਤੁਸਾਂ
ਖਾਂ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਣਾ। ਮੈਂ ਸੱਚ ਆਖਦਾ ਹਾਂ, ਅਸਾਂ ਇਕ ਕ੍ਰਾਈਸਟ ਦੇ ਸੂਲੀ
ਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣਾ ਧਰਮ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਫੈਲਾ ਲਿਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਾਂ
ਇਹਾਸ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਕ੍ਰਾਈਸਟਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਪਿਆ ਹੈ। ਕਿਹੜਾ ਹੋਰ ਧਰਮ ਦੇ ਜਿਸ ਦੇ
ਗੁ ਉਬਲਦੀਆਂ ਦੇਗਾਂ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹੋਣ ਤੇ ਤੁੱਝੀਆਂ ਤਵੀਆਂ ਤੇ ਤੁੱਝੇ ਹੋਣ? ਕਿਹੜਾ ਹੋਰ
ਧਰਮ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਆਗੂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਚੌਰਾਹੇ ਵਿਚ ਕਟਵਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ? ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ
ਆਸ਼ਕ ਨੇ ਬੰਦ ਬੰਦ ਕਟਵਾਏ ਨੇ? ਕਿਹੜਾ ਕੋਈ ਆਰੇ ਨਾਲ ਚੀਰਿਆ ਗਿਆ ਏ? ਇਸ
ਧਰਮ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਸਿਰਾਂ ਤੇ
ਦਣ ਬੰਨ੍ਹ ਕੇ ਫੌਜੀ ਟੁਕੜੀ ਬਣਾਈ ਦੇ, ਸਿਹਤੀ ਪੂਰੀ ਸਲਤਨਤ ਤੇ ਸਲਤਨਤ ਦੀ ਹਕੂਮਤ
ਦੁਲ ਟਕਰਾ ਗਈ ਹੋਵੇ? ਕਿਹੜੇ ਧਰਮ ਦੇ ਰਹਿਨੁਮਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬੰਦੇ ਨੀਹਾਂ ਵਿਚ ਚਿਣਵਾਏ
ਗਸਬ ਖੁਦਾ ਦਾ, ਸਿਰਫ ਪੰਜ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ, ਤੇ ਉਹ ਵੀ ਲਗੂ ਨਾਲ ਲਿਖਿਆ
ਇਆ ਤੇ ਉਂਜ ਤੁਹਾਡੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਚ ਮੁਹੱਬਤ ਏ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼
ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਗਾਉਂਦੇ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਤਲਵਾਰ ਚੁਕ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤੇ ਮਰਨ
ਕਈ ਤੁਰ ਪੈਂਦੇ ਹੋ। ਅਜੀਬ ਮਜਹਬ ਏ ਤੁਹਾਡਾ। ਤੁਸਾਂ ਏਨੇ ਨਾਜਾਬ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ
ਕਰੌੜ ਛਾਤੀਆਂ ਵਿਚ ਫੈਦ ਕਰ ਕੇ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੇ ਕੇਰੌੜ ਵੀ ਕਾਹਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ
ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਵੀ ਡਰ ਏ ਕਿ ਅੱਜ ਦੇ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਲੋਕ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਾਸਤਾਨਾਂ
ਲਿਖਾਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ, ਤੇ ਜਿਹੜੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ, ਤੁਹਾਡੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ
ਕੋਕ, ਉਹ ਉਂਜ ਹੀ ਇਹਨਾਂ ਵਿਚ ਹੋਲੀ ਹੋਲੀ ਮੁਅਜ਼ਜ਼ਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਮਿਲਾਉਂਦੇ ਤੁਰੀ
ਟਗੈ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੇ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਫਰਕ ਹੁੰਦਾ ਏ ਦੇਸਤ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਲਈ
ਯਾਨਾਨਾਂ ਦੀ ਕਿਰਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਏ ਦੇਸਤ। ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਜੋ
ਕ ਬਾਕੀ ਬਚਦਾ ਏ, ਉਸ ਵਿਚ 'ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ' ਯਾਨੀ 'ਸੁਪਰਸਟੀਸ਼ਨ' ਦੀ 'ਮਿਲਾਵਟ'
ਤੁਹਾਡੀ 'ਐਡਲਟਰੇਸ਼ਨ' ਹੁੰਦੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਏ। ਕੀ ਕੀਤਾ ਏ ਤੁਸਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ?
ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ ਏ ਤੁਹਾਡੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸਾਲਾਨਾ
ਬਾਮਦਨੀ ਕਰੌੜ ਰੁਪਏ ਹੈ। ਉਸ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਤਰਜਮੇ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਤਾਦਾਦ
ਵਚ ਛਾਪਣੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿੱਖ ਹਿਸਟਰੀ ਦੇ ਤਰਜਮੇ ਛਾਪ ਕੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਪੁਚਾਉਂਦੇ
ਵਿਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਦੁਨੀਆ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ੁਬਨਾਂ ਵਿਚ। ਮੈਂ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਏ ਕਿ ਤੁਸਾਂ ਸਿੱਖ
ਚਰਚਾਸ਼ਟਰੀ ਵੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਚ ਛਾਪ ਕੇ ਹਰ ਘਰ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਈ। ਕਿੰਨੇ ਅਕ੍ਰਿਤਪਾਣ
ਤੁਸਾਂ, ਆਪਣੇ ਗੁਰੂਆਂ ਪ੍ਰਤੀ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਪ੍ਰਤੀ। ਅਕ੍ਰਿਤਪਾਣਾਂ ਲਈ ਨਰਕਾਂ ਤੋਂ
ਹੁਕਮ ਏ। ਨਾਮਸ਼ਾਨਕ। ਕੀਤ ਬਹੁਤ ਕਰ ਰਿਹਾਗੇ ਉਥੇ।"

ਇਹ ਹਨ ਉਹ ਸਬਦ ਜੋ ਲੰਡਨ ਦੇ ਇਕ ਪਾਠੀ ਨੇ ਇਕ ਉਘੇ ਸਿਆਸਤਦਾਨ
ਵਿਦਵਾਨ ਸਜਣ ਨੂੰ ਲੰਡਨ ਵਿਖੇ ਕੀਤੇ ਉਸਦੇ ਗ੍ਰਿਣ ਵਿਚ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਝੂਠ ਨਹੀਂ।
ਦਰਦਰ ਰਾਹੀਂ ਕੌਮ ਵਿਚ ਜਾਗਰਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਲੋਂ ਸਾਡੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ, ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕਮੇਟੀ

ਸੁਟਰੇਚਰ ਰਾਹੀਂ ਕੌਮ ਵਿਚ ਜਾਗਰਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਲੋਂ ਸਾਡੀ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ, ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ

ਤੇ ਅਕਾਲੀ ਦਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੁੱਤਾ ਪਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਸਿੱਖਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਅਖਬਾਰ ਹੈ, ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰੈਸ ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਲੇਟਫਾਰਮ। ਸਿੱਖਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਮਰੋੜ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਸਮੁੱਚੀ ਸਿੱਖ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਸਿਆਸਤ ਦੀ ਐਸੀ ਡੂੰਘੀ ਖੱਡ ਵਿਚ ਡਿੱਗੀ ਪਈ ਹੈ ਕਿ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਉਸ ਕੋਲ ਸਮਾਂ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਕੇਂਦਰੀ ਸਿੱਖ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵਲੋਂ ਹੁਣ ਤਕ ਉਗਲਾਂ ਤੇ ਗਿਣੀਆਂ ਜਾ ਸਕਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹੀ ਕਿਤਾਬਾਂ ਛਪ ਸਕੀਆਂ ਹਨ, ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਛਾਪਣ ਤੇ ਲੱਖਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵੰਡਣ ਬਾਰੇ ਕਦੀ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਧਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸ਼ਾਇਦ 'ਉਹ' ਇਹ ਸਮਝਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਗ਼ੈਰ-ਵਾਜਬ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਦਾਰੇ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

'ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ' ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੇ 200 ਦੇ ਕਰੀਬ ਛੋਟੇ ਛੋਟੇ ਟ੍ਰੈਕਟ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਬਾਰੇ ਛਾਪੇ ਹਨ ਜੋ ਲਾਗਤ ਮਾਤਰ ਕੀਮਤ ਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਪੁਸਤਕਾਂ ਦੇ ਸਟਾਲ ਲਗਾ ਕੇ ਸੰਗਤਾਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਾਲਜ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਰਕਰ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਹੱਦੇ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣਾ ਦਸਵੰਧ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਾਲਜ ਪਾਸ ਕੋਈ ਐਸੀ ਬੜੀ ਆਮਦਨ, ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਚੜ੍ਹਵਾ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਨਾਲ ਛਾਪਿਆ ਲਿਟਰੇਚਰ ਵ੍ਰੀ ਵੰਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਉਂਜ ਸਾਡਾ ਇਹ ਪੱਗਾ ਮਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨੀ ਦੇਰ ਤਕ ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤਕ ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਉਤਨਾ ਚਿਰ ਕੌਮ ਵਿਚ ਜਾਗਰਤੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੀ ਤੇ ਕੌਮ ਅੰਦਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਸਮਝਣ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ ਤੇ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਤੇ ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਭੁੱਖ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਅੱਜ ਭੁਲਭੁਲ ਸਿੱਖ, ਘਰ ਵਿਚ ਵਾਲਤੂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਖਰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਬੋਤਲ ਲਈ ਪੈਸੇ ਬਜਟ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਦੋਸਤਾਂ ਤੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਚਾਹ ਪਾਣੀ ਲਈ ਫਸੂਲ ਖਰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਧਾਰਮਿਕ ਲਿਟਰੇਚਰ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਟੀਕ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਤੇ ਸਿੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰ ਬਾਰੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਉਪਰ ਕੁਝ ਗੁਪਟੇ ਵੀ ਖਰਚਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਉਸਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਤੇ ਲਿਟਰੇਚਰ ਪੜ੍ਹਨ ਦੀ ਭੁੱਖ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ 'ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ' ਵਲੋਂ ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਉਲੀਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸਿੱਖ ਸੰਗਤਾਂ ਤੇ ਦਾਨੀ ਸੱਜਣਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਿਨੈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਮਾਇਆ ਇਸ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ ਲਈ ਭੇਜਣ। ਘਟੇ ਘਟ ਦਸ ਰੁਪਏ ਤਾਂ ਹਰ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਆਪਣੇ ਦਸਵੰਧ ਵਿਚੋਂ ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਫੰਡ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰ ਮਾਇਆ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰੇਗਾ ਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰੇਗਾ। ਸੰਗਤਾਂ ਜਦੋਂ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੀਆਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਵੰਡਣ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਰ ਪੰਥ ਦਰਦੀ ਜੋ ਇਸ ਘਾਟ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੇ ਲੰਡਨ ਦੇ ਪਾਦਰੀ ਦੇ ਕਰੇ ਸਬਦਾਂ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਸਿਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹਰ ਮਹੀਨੇ ਆਪਣੇ 'ਦਸਵੰਧ' ਵਿਚੋਂ ਰੈਗੂਲਰ ਸਹਾਇਤਾ

ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਫੰਡ' ਲਈ ਭੇਜੇ। 'ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ' ਦੇ ਸਮੂਹ ਸਹਿਯੋਗੀਆਂ, ਸਰਕਲਾਂ ਤੇ ਹਿਤੈਸੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਰਕਲ ਵਿਚੋਂ ਮਾਇਆ ਇਕੱਠੀ ਕਰਕੇ ਹਰ ਮਹੀਨੇ 'ਵ੍ਰੀ ਲਿਟਰੇਚਰ ਫੰਡ' ਲਈ ਭੇਜਣ।

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦਾ ਉਦੇਸ਼

ਅਸੀਂ ਸਿੱਖ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਅਸੂਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਰਥ ਭਾਵ, ਸਿੱਖ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਵਾਕਫ਼ੀਅਤ, ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਅਸੂਲ, ਸਿੱਖ ਫਿਲਾਸਫੀ, ਸਿੱਖ ਸਭਿਆਚਾਰ ਬਾਰੇ ਹਰ ਗੁਰਸਿੱਖ ਨੂੰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਅਤਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਾਰੇ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਅਖਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪਾਠ ਅਸੀਂ ਕਰੀ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਪਰ ਜੇ ਕੋਈ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਕਿਸੇ ਤੁਕ ਦਾ ਅਰਥ ਪੁੱਛ ਲਵੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਜੁਆਬ ਨਾ ਦੇ ਸਕੀਏ ਤਾਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ। ਦਸ ਗੁਰੂ ਸਹਿਬਾਨ ਤੇ ਪੁਰਾਤਨ ਗੁਰਸਿੱਖਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਸੋਝੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਲਾਸਾਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੱਤੇ ਵੰਡੇ ਵਿਰਸੇ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਾਂ। ਸਿੱਖ ਰਹਿਤ ਮਰਯਾਦਾ ਦੇ ਅਸੂਲ ਕਿਹੜੇ ਹਨ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਅਸੀਂ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਅਗਿਆਨਤਾ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਘਰ ਵਿਚ ਪਾਠ ਰੱਖਣਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਜੀਵਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸੰਸਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇ, ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰਬੀ ਸਿੱਖਾਂ ਤੇ ਜਾਂ ਦੂਸਰੇ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਖਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਕੀ ਸਿੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਐਸੇ ਅਸੂਲਾਂ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਆਪ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ?

ਅੱਜ ਅਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਅੰਦਰ ਜੋ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਆ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੇ ਸੋਝੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝੀ। ਜੇ ਸਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿਚ ਦਾੜ੍ਹੀ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਨਸ਼ਾ ਵਰਤ ਰਹੇ ਹਨ, ਦੇਹਧਾਰੀ ਗੁਰੂ ਤੰਮੂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਰਹੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਅਸੂਲ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾ ਕੇ, ਖੂਨ ਨਾਲ ਭੀਜਿਆ ਆਪਣਾ ਲਾਸਾਨੀ ਇਤਿਹਾਸ ਸੁਣਾ ਕੇ ਧਰਮ ਵੱਲ ਪ੍ਰੇਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਨੌਜਵਾਨ ਅੱਜ ਸਿੱਖੀ ਤੋਂ ਬਾਗੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਦੋਸ਼? ਦੋਸ਼ ਤਾਂ ਸਾਡਾ ਆਪਣਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਆਗੂਆਂ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਦਾੜ ਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕੇ।

ਅੱਜ ਨਾ ਤਾਂ ਸਿੱਖੀ ਸਾਨੂੰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਘਰੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ (ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਪ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਤੇ ਮਾਦਾ-ਪੁਸਤੀ ਵਿੱਚ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫਸ ਗਏ ਹਨ) ਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਖਾਲਸਾ ਸਕੂਲਾਂ, ਕਾਲਜਾਂ, 'ਚੋਂ ਹੀ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਪੇਜ ਭਰਪੂਰ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਟਾਵੇ-ਟਾਵੇ ਸਕੂਲ/ਕਾਲਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਿੱਖੀ ਬਾਰੇ ਸੋਚੀ ਦੇਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਕਰ ਰੀ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਜਾਂ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲੇ ਖਾਲਸਾ ਸਕੂਲਾਂ, ਕਾਲਜਾਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਸਿੱਖੀ ਦੀ ਦਾਤ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਬਣੇ ਹੀ ਸਿੱਖੀ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਨ, ਪਰ ਅੱਜ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਸਰੀ ਹੋਈ ਧੜੇ ਬੰਦੀ, ਪਾਰਟੀਬਾਜ਼ੀ, ਚੌਧਰ ਦੀ ਭੁੱਖ ਗੋਲਕ ਦੀ ਲੜਾਈ, ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਵਿਚ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ 'ਚ ਹੋ ਰਹੇ ਧਰਮ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕਬੂਲ ਰਹੇ। ਫਿਰ ਜੋ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਅਸਥਾਨਾਂ ਵਿਚ ਫਿਟ ਕਰ ਰੱਖੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚੋਂ ਬਹੁ-ਗਿਣਤੀ ਤਾਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਹੈ। ਜੇ ਸਾਡੇ ਬਹੁਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਨਾ ਦੁਨਿਆਵੀ ਤਾਲੀਮ ਹੋਵੇ, ਨਾ ਉਹ ਧਰਮ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣ, ਨਾ ਅਮਲੀ ਜੀਵਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉੱਚੀ ਸੁੱਚੀ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਸਪਿਰਟ (ਪ੍ਰਚਾਰ ਲਈ ਹੁਥ ਤੇ ਲਗਾਨੇ) ਹੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਆਸ ਰੱਖੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਸੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਨੌਜੁਆਨ ਪੀੜ੍ਹੀ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾ ਸਕਣਗੇ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਦੂਸਰੀਆਂ ਕੌਮਾਂ ਵੱਲ ਝਾਤ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਦਾਰੇ ਵੇਖ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਵੱਲ ਝਾਤੀ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਰੋਣ ਹਾਵੇ ਹੋ ਕੇ ਰਹਿ ਜਾਈਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ ਤੇ ਯੋਗ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਨਹੀਂ ਖੋਲ੍ਹਿਆ, ਜਿਥੋਂ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੀ ਪੂਰੀ ਵਿਦਿਆ ਦੇ ਕੇ, ਟਰੇਡ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੇ ਖੇਤਰ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਯੋਗ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਹੀ ਸਾਡਾ ਧਰਮ, ਜੋ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਹਲਾ ਤੇ ਆਲਮਾਰੀਧੀ ਧਰਮ ਹੈ, ਸੰਸਾਰ ਅੰਦਰ ਤਾਂ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਅੰਦਰ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ।

ਉਪਰੋਕਤ ਘਾਟ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ 'ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ' ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਹੀਂ 'ਏ-ਸਾਲਾ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੋਰਸ' ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ (Correspondence Course) ਕਰਾਉਣ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੜ੍ਹੇ ਲਿਖੇ ਨੌਜੁਆਨ, ਇਹ ਏ-ਸਾਲਾ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ Elementary Sikh Missionaries ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਆਪਣੀ ਕਿਰਤ ਕਰਦਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦਾ ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਨਾਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਨਖਾਹ ਸੇਵਾ ਫਲ ਆਦਿ ਦੇ ਕਰਨਗੇ। ਘਰ ਬੈਠੇ-ਬੈਠਾਏ ਇਹ ਕੋਰਸ ਕਰਨ ਲਈ 3 ਰੁਪਏ ਦੀਆਂ ਡਾਕ ਟਿਕਟਾਂ ਤੇਜ਼ ਕੇ ਪ੍ਰਸਪੈਕਟਸ ਮੰਗਵਾਉ।

ਕੌਮ ਲਈ ਰੈਗੂਲਰ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਲਜ ਵਲੋਂ ਅਨੰਦਪੁਰ ਸਾਹਿਬ ਵਿਖੇ ਰੈਗੂਲਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਵੀ ਬੁਰੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਵਾ ਕੇ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੌਮ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।

ਭੁਗਟੇ	4	ਭਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਵਹਾਦੁਰ	4
2	4	ਸ. ਜਸ਼ਨਾ ਸਿੰਘ ਆਹਲੂਵਾਲੀਆ	4
3	3	ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਾਜਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ	3
6	3	ਘਾੜੀ ਸਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ	3
5	3	ਕਬਰ ਅਕਾਲੀ ਆਦਿਮੂਲ	3
12	7	ਪੰਥ ਵਧੀਕੋਂ ਭੁਲ ਕਰੋ (2 ਭਾਗ)	3
3	3	ਅਕਾਲੀ ਕਾਗਾ ਧੂਲਾ ਸਿੰਘ 2	3
3	3	ਕਾਗਾ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ (ਕਾਸ਼ਮੀਰੀਆਲ)	3
16	3	ਮੋਬੀ ਗੁਰਸਰ ਜੀਤੋ	3
10	3	ਸਿੰਘਰਨ ਕੈਸੇ ਕੌਰੋ	3
8	3	ਸ. ਸ਼ਾਸ ਸਿੰਘ ਅਟਾਰੀ	3
10	4	ਭਾਰਤ ਕੀ ਅਯਾਦੀ ਕੀ ਲਭਾਓਂ ਮੈਂ	4
6		ਸਿੰਘਾਂ ਦਾ ਧਰਮਦਾਨ	
24		ENGLISH BOOKS	
5		Sikhism A Faith Misunderstood	2
5		The Baisakhi	3
5		Basic Principles of Sikhism	2
6		Why Am I a Sikh ?	3
5		Propagation of Sikh Thought	8
5		The Sikhism	6
3		Guru Nanak's Impact on History	5
24		Blood of MARTYRDOM	12
3		Sikh Sakhies For the Youth	10
1		The Khalsa Generals	

ਨੋਟ : ਪੁਸਤਕਾਂ ਮੰਗਵਾਉਣ ਲਈ ਮਾਇਆ ਮਨੀਆਰਡਰ ਜਾਂ ਬੈਂਕ ਡਰਾਫਟ ਰਾਹੀਂ, ਪਹਿਲੇ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲਤਾ ਕਰੋ ਜੀ ਜਾਂ ਵੀ. ਪੀ. ਡੇ. ਭੇਜਣ ਲਈ ਲਿਖੋ ਜੀ।

ਸਿੱਖ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕਾਲਜ ਦੀਆਂ ਖੋਜ ਭਰਪੂਰ ਪੁਸਤਕਾਂ

ਪੁਸਤਕਾਂ	ਕੁਪਣੇ	ਪੁਸਤਕਾਂ	ਕੁਪਣੇ
ਪ੍ਰਾਜੈਕਟਸ	3	ਭਾਈ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿੰਘ	2
ਪੰਥ ਦਰਦੀਓਂ ਕੁਝ ਕਹੋ (2 ਭਾਗ)	7	ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਫਿਲਾਸਫੀ (5 ਭਾਗ)	28
ਖਾਲਸਾ ਨਿਰੂਪਣ	3	ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ (8 ਭਾਗ)	26
ਸਿੱਖ ਜੀਵਨ ਜਾਂਚ	3	ਸਟੀਕ	3
ਨਿਆਰਾ ਖਾਲਸਾ	4	ਜਪੁ ਜੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ	5
ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਦੀ ਮਹੱਤਤਾ	5	ਜਪੁ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ	4
ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ	4	ਸਵੈਯੇ ਤੇ ਚੋਪਈ ਸਟੀਕ	2
ਗੁਰਬਾਣੀ ਦਾ ਬੁੱਧ ਉਚਾਰਣ	4	ਅਨੰਦੁ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ	4
ਗੁਰਬਾਣੀ ਵਿਆਕਰਣ ਦੇ	4	ਰਹਾਸਿ ਤੇ ਸੋਹਿਲਾ ਸਟੀਕ	4
ਸਰਲ ਨੋਮ	4	ਨਿਤਨੇਮ ਸਟੀਕ	19
ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਮੁਢਲੇ ਸਿਧਾਂਤ	3	ਆਸਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸਟੀਕ	6
ਸੰਖੇਪ ਇਤਿਹਾਸ ਦਸ ਗੁਰੂ	5	ਸੁਖਮਨੀ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ	10
ਸਾਹਿਬਾਨ	5	ਸਦ੍ਰੁ ਸਟੀਕ (ਮਿਤ੍ਰਕ ਸੰਸਕਾਰ)	4
ਪ੍ਰਭੂ ਸ਼ਹੀਦਾਂ ਦਾ	5	ਬਾਰਹ ਮਾਰਾ ਸਟੀਕ	4
ਖਾਲਸੇ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਵਿਚ	4	ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ (ਲਾਵਾਂ ਸਟੀਕ)	4
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਪੁਕਾਰ	4	ਰਾਮਕਲੀ ਕੀ ਵਾਰ (ਸਿੱਤਾ ਤੇ ਬਲਵੰਤ)	3
ਅਣਖੀਲਾ ਪੰਥ (ਕਵਿਤਾਵਾਂ)	6	ਕਬਿਤ ਸਟੀਕ (ਅਕਾਲ ਉਸਤਾਦ)	3
ਜੀਵਨੀਆਂ	3	ਬਫਰਨਾਮਾ ਸਟੀਕ	3
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ	8	ਸਾਕਾ ਨਨਕਾਣਾ ਸਾਹਿਬ	3
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ	3	ਮੋਰਚਾ ਗੰਗਸਰ ਜੋਤ	3
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਜੀ	3	ਮੋਰਚਾ ਗੁਰੂ ਕਾ ਬਾਗ	3
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ	3	ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੁਧਾਰ ਲਹਿਰ	5
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ	2	ਸਿੰਘ ਸਭਾ ਲਹਿਰ	5
ਮਰਦ ਅਗੰਮਤਾ	3	ਬੱਬਰ ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ	3
(ਜੀਵਨੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ)	4	ਸਿੱਖ ਮਿਸਲਾਂ	4
ਸ਼ਹੀਦੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ	4	ਅਕਾਲੀ ਲਹਿਰ	4
ਬਾਬਾ ਬੰਦਾ ਸਿੰਘ ਬਹਾਦਰ	3	ਸ਼ਹੀਦੀ ਸਾਂਝੇ (ਕਵਿ-ਪੁਸ਼ਾਂਗ)	3
ਸ਼ਹੀਦ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ	3	ਪ੍ਰੋ. ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ	4
ਨਵਾਬ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਜੀ	3	(ਗਿ. ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ)	4
ਸ. ਜੌਸਾ ਸਿੰਘ ਰਾਮਗੜੀਆ	3	ਸਾਧੂ ਦਿਆ ਨੰਦ ਨਾਲ ਮੇਰਾ	4
ਸ. ਜੌਸਾ ਸਿੰਘ ਆਲੂਵਾਲੀਆ	4	ਸੰਬਾਦ	4
ਮਹਾਰਾਜਾ ਰਣਜੀਤ ਸਿੰਘ	4	ਚੋਟਵੀਆਂ ਸਾਖੀਆਂ (6 ਭਾਗ)	22
ਸ. ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨਲੂਆ	3	ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਧਰਮ ਅਧਿਐਨ	3
ਅਕਾਲੀ ਫੂਲਾ ਸਿੰਘ	2	ਸਿੱਖੀ ਤੇ ਸਮਾਜਵਾਦ	3
ਗਿਆਨੀ ਦਿੱਤ ਸਿੰਘ	2	ਯੋਗ ਦਰਸ਼ਨ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ	3
ਬਾਬਾ ਗੁਰਦਿੱਤ ਸਿੰਘ	2	ਜੈਨ ਮੱਤ, ਬੁੱਧ ਮੱਤ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ	3
(ਕਾਮਾ ਗਾਟਾ ਮਾਰੂ)	2	ਹਿੰਦੂ ਮੱਤ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ	3
ਸ. ਸ਼ਾਮ ਸਿੰਘ ਅਟਲੀ	3	ਈਸਾਈ ਮੱਤ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ	3
ਸਿੱਖ ਧਰਮ ਦੇ ਮਹਾਨ ਵਿਦਵਾਨ	4	ਇਸਲਾਮ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ	3
ਚੋਟਵੀਆਂ ਸਿੱਖ ਜੀਵਨੀਆਂ	5	ਫੂਟਕਲ	3
ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਸਿੰਘ	3	ਅਨਮੋਲ ਰਤਨ (ਸ਼ਬਦ ਸੰਗ੍ਰਹਿ)	3
ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ	3	ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਬਾਰੇ	3